

ansåg vara högst oriktiga att hysa mot en person om hvilken hon ej visste något ondt, men hon kunde dock ej öfvervinna dem. Hennes fader, som de första dagarne syntes dystrare och svårmodigare än förut och alltjemt följt Edward med sina förfärade blickar, hade smånigom vänjt sig vid hans åsyn och visade sig nu vänligare emot honom än man kunnat vänta.

Lucy, som på allt vis inom dessa gamla murar sökte sprida trefnad för sina gäster, hade nu en jemn sysselsättning, hvilken långt ifrån att vara den hon önskade, likväl utgjorde en näring för hennes tankar. Hon hade ofta långa samtal med sin tante, hvilken förstod hennes längtan och sträfvanden, och gerna ville utfinna en plan för att rycka henne bort ifrån detta ensliga dystra lif. Edward Glithinghams känslor voro ej en hemlighet för den goda frun, som redan drömde om att på detta sätt få se sin önskan uppfylld. Det händer ofta att gamla fruar, som blott minnas de stunder af glädje de upplefvat då de älskade och drömde om lycka, icke anse sig bättre kunna bevisa sin kärlek till en ung flicka, än genom att söka förena henne med en

ung man, som de tycka borde passa för henne. Men Lucy var alltför fri och sjelfständig uti sina åsichter för att andras mening lätt skulle kunnat utöfva något inflytande på henne; dessutom fanns det någonting uti Edwards sätt som föreföll henne dunkelt, och denna skugga som alltjemt omgaf hans person, var tillräcklig att sätta Lucy på sin vakt.

Lucy fick en dag genomgå en af dessa små pröfningar dem en qvinna som icke är sentimental, ogerna fördrager, — nemligen en kärleksförklaring af en man den hon icke bryr sig om, som hon tvertom hyser motvilja för.

I närheten af slottet fanns en brunn, en kvarleva från äldre tider. Denna brunn var högst egendomlig; den var byggd öfver en källa, hvars djup var omätligt, ehuru vattnet som förssade uti den var så kristallklart, att bottnet syntes liksom vore det helt nära ytan. Brunnen, byggd i form af ett kapell, var invändigt af marmor; några pelare, likaledes af marmor, bildade en halfeirkel och panelningarna deremellan voro målade uti den gamla tidens anda: knäböjande gubbar, qvinnor och barn, lama, blinda och sjuka

vittnade om att detta vatten fordomdags ansetts för heligt. Marmorbänkar löpte längs väggarne och Lucy hade valt detta ställe till sin älsklingsplats, då värmen derute var för stor. Det var isynnerhet ett visst slag af böcker hon tyckte om att läsa på detta ställe. Gamla klassiska arbeten, tyckte hon, stodo i fullkomlig harmoni med detta antika tempel.

En morgon, då hon helt tidigt med Eneiden i handen gått ut, iklädd en lätt hvit musslins dräkt och med en liten rund hatt på hufvudet, hörde hon steg på afstånd och igenkände snart, att de voro Edwards. Hon påskyndade sin gång för att ej uppnås af honom och trädde in uti detta helsans tempel, som hon helt hedniskt benämnde "Minerva-salongen", emedan hon påstod att hon alltid var förnuftigast då hon vistades der. Hon hade knappt hunnit taga plats på en bänk och öppna sin bok, innan dörren gick upp och Edward inträdde. Detta föreföll henne något besynnerligt och hon yttrade ganska bestämdt:

— Jag tror, herr baronet, att våra tankar hafva sammanträffat, ty vi tyckas båda två hafva sökt ensligheten uti detta Minervas tempel.

— Om förlåtelse, min fröken, men jag var långt ifrån att söka ensamhet; jag sökte efter tillfälle att obehindradt få tala med eder, och har nu valt denna plats dertill.

— Herr baron, kan jag vara er till någon tjänst, så säg, och är det någonting förnuftigt, så är det visst här jag bäst känner mig inspirerad.

Edward närmade sig Lucy med några bestämda och häftiga steg, satte handen på hjertat och sade:

— Fröken Lucy, ni talar om inspiration, ni talar om Minerva! Nej, var hellre en stund denna källas fordna gudinna och gör det underverket att hela ett blödande hjerta, att hugsvala en människa som ej vill något annat i lifvet än . . .

— Att få dricka friskt vatten? . . . Det kan jag gifva eder, ty jag bär alltid en bägare med mig, inföll Lucy skämtande.

— Skrattna ej, min fröken! Jag är olycklig, ty jag vet ej om ni kommer att förlåta min djerfhet. Lucy, jag älskar er; om ni försmår min kärlek, är jag en förlorad människa!

— Herr baronet, svarade Lucy med mycken

köld, ni har illa valt stället och stunden. I Minervas tempel, med Virgilius i handen är jag bra litet disponerad för ett blad ur en hvardagsroman. Jag trodde ni ville bedja mig om något råd och jag skulle efter bästa förmåga sökt tjena er, men då ni kommit fram med en kärleksförklaring, vill jag göra er den tjensten att söka glömma den.

— Lucy, Lucy! Jag dödar mig, om ni talar på detta sätt! Ser ni då ej huru gräsligt olycklig jag är?

— Herr baronet, för det första ber jag er kalla mig Lady Suffridge, för det andra vet ni redan att jag håller Eneiden i handen och just nu läser om Trojas belägring; jag befinner mig således i alltför höga regioner för att tro på sjelfmord efter en sådan olycka. Herr baronet, låtom oss tala förnuft! Ni känner mig sedan tre veckor och ni talar om att döda er för min skull. Nej, jag kan ej tro er vara så bedröfvad, ty er olycka har ej kunnat så hastigt antaga dessa proportioner. Hvad ert yttrande om att döda er angår, vill jag hoppas att jag missförstått er.

— Hvarföre så, min fröken? Ni missförstod

mig alldeles icke. Tror ni mig sakna mod att göra det? frågade Edward stolt.

— Ni kallar det mod, att döda sig, men jag kallar det feghet.

— Feghet! Nej, icke vid min ålder; ty då binder oss lifvet med så starka trådar, att det fordras mod för att afslita dem.

— Den, som ej förmår lida eller beherrska sig, är feg. Jag vill ej att ni tager detta uttryck såsom riktadt blott mot eder, ty det kunde synas förolämpande; jag har dessutom tänkt detsamma förr än i dag och vill ni blott begrunda hvad jag sagt, kommer ni utan tvifvel att tänka som jag.

Edward stod som slagen af åskan; han kände sig generad, och insåg att han förlorat terräng, samt att det vore svårt att återvinna densamma, men han återtog:

— Fröken Suffridge, ni är en stark, en hjältemodig qvinna, derföre kan ni ej förstå svagheten. Kanske ni icke heller någonsin har lidit och icke kan fatta hjertats fordringar, då det funnit föremålet för sin längtan.

— Ni har kanske rätt, herr baronet. Jag har

aldrig älskat något annat än Gud, min moders minne, och friheten; ej heller har jag någon lust att öka antalet af föremålen för min kärlek. Dock är jag hvarken oerfaren eller öfvermodig nog att tro mig säker att ej förlora mitt hjertas frihet; men ännu är jag herre öfver det, och måste bedja er, herr baronet, att icke bygga några förhoppningar på dess svaghet.

— Kanna då ej min dyrkan, mina böner beveka detta hjerta?

— Dyrkan! böner! Kan väl hjertat vinnas af dylikt? Nej, de kanna uppväcka medömkan, men icke kärlek. Jag tänker mig att den rätta kärleken lugnt och värdigt bemäktigar sig vårt hjerta, steg för steg intagande det rike, den kommer att ega. Det hjerta, som omedelbart låter vinna sig, är liksom ett svagt hufvud under champagnens inflytande.

— Ni är grym, fröken! Ni nekar mig icke allenast er kärlek, utan äfven tron på uppriktigheten utaf min.

— Jag har icke betviflat er uppriktighet; nej, men jag tror att edra känslor skola försvinna såsom ett rus. Men hvartill tjänar det att tala

vidare härom? Ni har olyckligtvis egnat mig er kärlek, jag besvarar den ej, låtom oss icke därför blifva ovänner. Ett så nytt sår kan snart helna. Jag ber er, tänk ej annorlunda på mig än som på en vän.

— Jag, ej mera älska er! nej, det är omöjligt! Låt mig hoppas, låt mig uppoffra hela mitt lif för er, låt mig i tysthet tillbedja er, och till belöning därför begär jag blott er aktning och emellanåt ett vänligt ord!

— Nog, min herre! Ord bevisa ingenting. Jag upprepar ännu engång att jag tror på uppriktigheten af edra känslor, men betviflar deras varaktighet; åtminstone vill jag hoppas det. Men nu måste vi hem, ty frukosttiden är snart inne. Men då hon märkte hans förtviflade utseende tillade hon mildare: Ännu ett ord till sist. Förtviflan kan väcka medlidande, men modet väcker aktning; en sann stolthet vill ej veta af den förra känslan, utan sträfvar att uppväcka den andra. Bjud mig nu er arm, herr baronet! Och Lucy reste sig upp för att gå.

Sålunda promenerade de upp till slottet, Edward med ett dystert ansigte, som illa öfverens-

stämde med det lifliga samtal Lucy inledt för att förskingra det obehag uppträdet i templet framkallat. Då de inträdde i slottet, kysste Edward Lucys hand och sade suckande:

— Huru stora förändringar kunna ej några minuter åstadkomma! för en half timme sedan gick jag full af hopp ut från denna dörr, nu återkommer jag med brustet hjerta!

Lucy stannade, och blickande honom öppet och bestämdt i ögat yttrade hon:

— Herr baronet, vill ni som en vän qvarstanna hos oss, så vidrör icke detta ämne; endast så kan jag glömma det obehagliga uti vårt nuvarande förhållande.

— Jag lyder! svarade Edward, men då Lucy före honom gick in, var det med en hotfull blick han följde henne.

Då Lucy inträdde i förstugan, märkte hon med förundran, att betjeningen ej var der som vanligt, ty det rådde alltid en sträng etikett på slottet. Hon hörde hastiga steg i trapporna och kände liksom en jernhand klämma hennes bröst; hon anade att någonting händt, ilade uppför trap-

porna och var i nästa ögonblick inne uti salen, der fru Rush mötte henne med en förfärad mine.

— Hvad har händt? frågade Lucy häftigt.

— Lilla Robert har illa skadat sig med en knif och man har skickat efter läkaren.

— Hvar finnes han?

— I sin faders rum.

VII

NEMESIS DIVINA

Utan att svara, ilade Lucy till det anvista rummet, der hon fann gossen liggande på en soffa, badande uti sitt blod. Lord Suffridge stod der bredvid, stum, blek, orörlig, med blicken fästad på såret; mrs Johns sökte att hämma blodet, men utan att lyckas. Hastigt, utan att yttra ett ord, och med ett beundransvärdt lugn, närmade sig Lucy barnet, såg på såret och förenande sina ansträngningar med mrs Johns', bemödade hon sig att få blodet att stanna. Knifven hade träf-

fat i sidan och barnet låg blekt och kraftlöst, utan att kunna öppna ögonen. Slutligen anlände läkaren och lyckades förbinda det blodkärl som blifvit afskuret. Då fattade Lucy sin faders arm, och förde honom, utan att yttra ett ord, till ett annat rum, der hon förmådde honom att slå sig ner i en hvilstol. Den gamle lydde som en automat, sade ej ett ord utan stirrade endast framför sig. Plötsligt grep han med begge händerna om sitt hufvud och utropade med en dof, nästan graflik röst:

— Blod! blod! på samma ställe, med samma knif! . . . Åh Lucy! det är ohyggligt . . . Hämnden hämnden! . . . Guds straff . . .!

— Min far, lugna er, sade Lucy, som förskräcktes öfver fadrens ord och de hemska blickar han riktade mot rummet der barnet låg. Lugna er, kanske blir det ingenting!

— Ingenting, upprepade lorden, ingenting? nej, han dör, jag vet det, ty det var på samma sätt, med samma knif! — Det är Guds straff, — afgrundsandars lek! Ha ha ha! Det är hämnden — ja, du vet det icke, men det är hämnden.

I detsamma inträdde Black och kallade Lucy

till läkaren samt lofvade att under tiden stanna inne hos lorden.

— Han yrar, Anders, sade Lucy oroligt.

— Ja, ja, fröken, nog känner jag till detta, det är ej så farligt, gå ni bara!

Lucy gick, och då hon kom till rummet der barnet låg, gick doktorn emot henne, tog hennes hand och sade med en sorgsen blick:

— Jag tror det är min skyldighet att säga er sanningen. Gud är allsmäktig; men här kan jag intet göra; medicin verkar icke, bloduttömningen har varit för stark och jag befarar att blott få stunder återstå innan dödens engel bortför detta barn.

Lucy närmade sig den lilla Robert, knäböjde vid hans sida och började halfhögt bedja: Min Gud, han skall hafva det bäst hos dig; jag vågar ej bedja dig låta honom lefva, men trösta dem som blifva kvar, låt oskuldens välsignelse sänka sig ned öfver detta hus!

Vid dessa ord inträdde fru Rush och Edward, och böjde knä vid barnets bädd; då öppnade den döende ögonen och hviskade nästan ohörbart:

— Gode Gud, tag mig till dig! Farväl, älskade syster... goda pappa... jag somnar i Jesu famn...

Läkaren, som höll fingret på barnets puls, lyssnade ännu en stund och vände sig sedan till de kringstående med dessa ord:

— Kroppen är blott stoff, själen är odödlig; lycklig den som dör utan fruktan, utan att hafva känt otrons giftiga stygn!

Lucy närmade sig det döda barnet, tryckte en lång kyss på den redan kallnade pannan, tog den ännu mjuka kroppen i sina armar och sade slutande den till sitt hjerta: „Låtom oss föra honom härifrån, ty min far bör ej skrämmas. Nu är det han som har behof af vår omsorg; denne behöfver den ej mer“.

Och nu tågade den lilla processionen genom den stora salen, prydd med gamla familjepor-trätter, uppför den praktfulla marmortrappan med förgylld ledstång, och steg in uti det rum, der för fem år sedan detta samma barn, som nu var ett liflöst stoft, hade sett dagen och uppfyllt sin faders hjerta med omätlig glädje. Lucy tryckte honom ännu engång uti sin famn, och det grep

henne underbart att känna sitt hjerta slå emot ett annat, hvilket för några timmar sedan klappat fullt af lif och nu — ja, nu hade tystnat; endast skrinet fanns kvar → juvelen hade obefläckad nått det högata målet.

När liket blifvit lagdt på sin bädd och iklädt den sista skruden, önskade Lucy gå in till sin fader, men gamle Black och fru Johns ville på inga vilkor låta henne slippa in. Lucy lydde ej gerna, men det var henne omöjligt att emotstå sina gamla vänners bestämda och tillika bedjande enträgenhet.

Lord Suffridge var i full yrsel och de afbrutna ord och meningar han framstammade kommo blodet att stelna i de gamlas ådror. Han befann sig i samma tillstånd som förr, och af det han sade, förstodo hans väktare att han önskade få veta namnet på Edwards mor. Emellanåt tviflade de på huruvida hans ord voro yrsel eller ej, emedan det fanns ett visst sammanhang uti hvad han yttrade, men de ville dock helst tro att de endast voro fantasier af en svag hjerna, hvilken rubbats af ett allt för våldsamt slag.

I den stora salen satt emellertid Lucy med sin

tant och Edvard. Hon var mycket blek, men hade ej ett ögonblick förlorat sin fattning; hon var lugn, men blicken var, om man så kan säga, djupare än vanligt; rösten hade förlorat något af sin klang och hennes gestalt var stelare än annars. Allt hade tilldragit sig så hastigt, att tanken knappast förmådde uppfatta händelserna i deras helhet.

— Det är förskräckligt, utbrast slutligen fru Rush.

— Ja, svarade Lucy, men säg mig huru allt detta tilldrog sig.

— Det hände ju nästan midt för våra ögon! Då jag kommit ned, gick jag som vanligt före frukosten fram och tillbaka i rummet. När Lord Suffridge sedan kom in, satte vi oss båda framför dörren till balkongen, och sköterskan hemtade in barnet, som var friskt och muntert; då tillsade Lorden flickan att lemna gossen hos oss. Lilla Robert lekte mycket snällt och vi började tala om ett och annat; småningom leddes vårt samtal på baroneten, och jag berättade att han hette Glithingham efter sin onkel, som dog barnlös och lemnade sitt namn och sin förmögenhet åt

den närmaste släktingen. Han frågade mig just er mors namn, sir Edvard, då vi med ens hörde ett buller och ett häftigt skrik från Lordens rum. Vi skyndade dit och funno lilla Robert utsträckt på golvet. Dörren hade stått öppen; han hade gått in och bland Lordens vapen tagit en knif, på hvilken han sedan måste hafva fallit, ty han hade ett djupt sår i sidan. Hans fader upplyftade honom genast, drog knifven ur såret och lade honom på den soffa der han sedan dog. Blodet strömmade ur det öppna såret, jag ropade på hjälp resten känner ni sjelf. Jag ämnade visst om ett par dagar resa bort, men nu, min kära Lucy, kan jag ej lemna dig på detta sätt och jag hoppas att du ej heller har någonting emot, att sir Edvard stannar kvar; vid tillfällen som detta, kan det vara ganska bra att hafva ett manligt bistånd, och jag vet, att han ingenting högre önskar än att kunna vara dig till någon tjänst. Icke sannt, herr baron?

— Om fröken icke försmår den ringa nytta jag kan göra, skulle jag skatta mig lycklig att kunna visa min tillgifvenhet.

— Jag tackar er, svarade Lucy lugnt. Ni gör

oss ett nöje genom att stanna, tillade hon med ett tonfall och en blick liksom för att påminna honom om villkoren därför.

Lord Suffridges sjukdom, hvilken i början antagit samma hotande karakter som någon gång förut, upphörde efter de första våldsamma paroxysmerna. Han emottog underrättelsen om sonens död med ett utbrott af tårar, som lättade hans hjerta. De gamla tjenarne förklarade denna oväntade vändning uti hans tillstånd såsom en följd af Lucys välgörande inflytelse. Han var dock uti ett svaghetstillstånd som hindrade honom att följa sorgetåget, hvilket till grafven ledsagade den engång så varmt efterlängtrade, nu döda sonen.

En vecka hade sålunda förflutit sedan den tragiska händelsen, då Lord Suffridge en dag tillkallade Black:

— Hör, min vän, började han, jag begär en tjänst af dig! Sök att af sir Glithinghams eller fru Rushs betjening få reda på det namn baronetten hade, innan han antog sin onkels titel, och säg det sedan åt mig då jag är ensam; försök att snabbt och utan att väcka uppseende ombesörja denna sak.

Black aflägsnade sig, och nu satt Lorden orörlig, väntande på svaret och likväl bäfvande för detsamma. Ty ehuru han ej kunde låta bli att stirra mot dörren, darrade han hvarje gång han hörde någon rörelse eller något steg derutanför. Nu inträdde gamle Black.

— Vet du det? frågade Lorden. Svara! men säg icke namnet!

— Ja, jag vet.

— Af hvem?

— Af fru Rushs tjenare.

— Hör mig, Black, säg mig icke namnet, utan tag ett papper, skrif det derpå, och gif det sedan åt mig!

Black lydde, under det han emellanåt betraktade Lorden, liksom om han befarat att förstån- det ånyo flytt sin kos. Efter att hafva skrivvit, lemnade han pappret åt Lorden, som, utan att se derpå, gömde det uti sin hand.

— Gå ut nu, Black; lemna mig. Gå, säger jag. Jag vill vara ensam. Gå, skynda dig!

Nu blef Lorden ensam; när tjenarens steg ej mera hördes, såg han på sin venstra hand, som hårdt sammanknuten omslöt pappret, hvilket tyck-

tes väcka en så stor förskräckelse och nyfikenhet hos honom. Han betraktade länge sin hand utan att göra en rörelse för att öppna den.

— Hvad innehåller du? sade han slutligen. Har jag annat rätt? Denna likhet! denna röst!— det kan också vara en villa, huru många fullkomligt fremmande personer likna ej hvarandra? Men om det ändock vore så? Jag skall se... nej, jag har ej mod dertill.

Och nu börjades en pantomim, som varit nästan löjlig, om ej det dystra ansigtet, dessa bleka drag, och denna förskräckta blick hade gjort den hemsk. Han ville öppna handen och så snart pappret syntes, sammanknöt han den åter hastigt och såg bort. Slutligen, då denna strid hade räckt nog länge, tillslöt han ögonen, och ställande pappret så, att det genast skulle träffa hans blick, såg han hastigt upp.

— Starling . . . Starling, framstammade han kraftlöst. Det var således sannt! det var han!

Han tillslöt åter ögonen och satt länge på detta sätt; plötsligt steg han upp och gick häftigt flere hvarf omkring rummet.

— Edvard Starling... Jane Starling! nu hämnens **J** på mig!

Han fortsatte sin vandring och stannade framför en stor spegel; länge stod han så, betraktande sig sjelf; derpå utbrast han, liksom talande till sin egen bild:

— Robert Suffridge, vet du att du i ditt hus har Edvard och Jane Starlings son? Nå, du bleknar icke? nej. Dina kinder äro dertill förut redan alltför bleka. Han fortfor med allt större häftighet: — Robert Suffridge, Lord Suffridge af Abbey-hall, begriper du då icke att hans son, att deras son är här och älskar din dotter? Känner du ej blod på dina händer? Har du ej mer något samvete? Är du icke mera en människa? Är du en sten? Känner du ingen ångest? Kan ditt hjerta ännu klappa? Har du glömt allt, — den hemska natten, den dystra skogen? — — En man gick ensam längs allén... natten var mörk... du följde honom..... han hade röfvat din lycka, du skulle hämnas, du skulle genomborra hans hjerta. Minnes du det? Du framtog knifven ur din barm, der du hade den gömd. Du kastade dig öfver honom, du stötte till... blodet spru-

tade mot ditt ansigte . . . då ryste du; men natten var mörk . . . plötsligt trädde månen fram ifrån ett moln och blickade på dig ifrån himlen, liksom ett stort öga . . . Du började springa och då du upphann din boning, trädde du in der liksom en tjuf, för att ej blodet måtte ses på ditt ansigte och dina händer. Hvad vann du, Lord Suffridge? . . . Intet! . . . Men då den dödes minne förföljde dig, lyckades du bringa ditt samvete till tystnad; och nu ser du på dig sjelf, på mördaren, och du ryser icke? O Suffridge! Suffridge! du fruktar då icke något? Om han med ens komme och sade till dig: „gif mig ditt blod, ty du har tagit mitt?“

Allt eftersom Lorden talade, blef hans blick mer och mer förfärad; han såg sig förstulet omkring åt alla sidor.

Det är för mörkt här! Jag vill ha ljus! Och nu började han med feberaktig skyndsamhet upptända ljus i kronan samt i rummets alla hörn och vrår. Han ringde; Black fick hemta mera ljus och nu blefvo båda hans rum upplysta. Då satte han sig ned vid sitt skrifbord, stödde sin kind mot handen och började småningom lugnas. Hans

anlete klarnade efterhand och sedan han nära en timmas tid suttit orörlig, såg han med ens upp och yttrade med triumferande blick:

— Ja, han är en bra karl, han älskar Lucy, hon skall blifva hans hustru; sålunda skall mitt barn försona mitt brott!

Sedan denna dag, tycktes Lord Suffridge bli allt lugnare och gladare; han var mycket vänlig emot alla, och visade en särdeles välvilja för den unga sir Edvard. Men om aftnarne, sedan sällskapet skingrat sig, återföll han i sitt svårmod; då skulle allt vara ljust, och låg ett hörn af rummet i skugga, så skulle det belysas. Hans nätter voro oroliga, och det var vanligen först emot morgonen han fick sömn. Han förskref sig ifrån London en Newfoundlandshund, hvilken snart lärde sig att följa sin herre och vaka vid hans fötter. Det trogna djuret liksom förstod den dyra pligten att bevaka sin herres lugn, ty den tycktes snart hafva lärt sig att fatta Lordens oroliga sinne.

VIII

TVÅ ELEMENTER I STRID MED HVARANDRA

Nu afreste fru Rush med Edvard till London. Hon lofvade återkomma på ett kort besök innan hon skulle anträda återfärden; och Edvard inbjöds af Lorden på det enträgnaste att göra det samma. Vare det sagdt utan att gälla som en beskyllning emot Lucy, att hon efter fru Rushs afresa begynte känna ensamhetens tyngd. Vi vilja ej härmed säga att hon hade ledsamt; en sådan känsla erfara endast de, hvilka icke inom

sig sjelfva finna näring för utvecklingen af sina gåfvor. Endast lättja, fåfänga, brist på kunskaper och bildning kunna framkalla denna känsla. Nej, det hade hon icke, men hon hade mera tid än förr att tänka och hon började därför längta efter den värld, hon aldrig hade sett, men hvilken hon föreställde sig oändligt stor, mäktig och fri. Hon skapade i inbillningen en värld efter sina egna krafter och hon trodde den verkligen vara sådan, som hon önskade att finna den. Härtill kommer att hon förlorat den kära sysselsättning, hvarvid hon blifvit van, nemligen Roberts uppfostran. Sol-skenet var borta och Lorden hade dessutom mycket förändrat sig. Stundtals kunde han vara glad, pratsam, tillochmed skämtande och en annan stund åter dystrare än förut. Flere gånger hade han med Lucy begynt tala om baronet Glithingham, men alltid hos henne funnit en stor motvilja för detta ämne. Lucy förstod så väl att leda samtalen in på andra ämnen, att hennes far, hvars karakter öfvergätt till en blandning, af stark vilja och slafvisshet, alltjemt förlorade samtals tråd och icke vågade börja en öppen strid med sin dotter, men han tröstade

sig med, att hans vilja ändock slutligen skulle blifva den segrande. Fru Rush hade yttrat sin önskan att få se Lucy hos sig i New-York, till hvilket förslag Lorden ingenting svarat, men Lucy närde i tysthet hoppet att få se denna dröm förverkligad. Ofta, då hon om aftnarne återvändt till sitt rum, började hon i tankarne lefva sig in uti andra sferer, andra förhållanden. Hon gick hela timmar af och an i rummet; hennes själ fick vingar, hennes tanke liksom genomträngde rymden; der, i det okända fjerran, lefde andra människor, der fanns någonting stort att uträtta. I hennes inbillning var hela luften uppfylld af politiska, vetenskapliga, af litterära och stora idéer, de korsade hvarandra, de stridde med hvarann, de omfamnade hvarann.

Der är mitt hem, tänkte hon, der finnes för mig det förlofvade landet. Till hvad skulle väl forntiden, historien, skalderna, de stora männen hafva tjänat, om icke till att vidga kretsen för intelligen- sen, att bilda en värld, till hvilken tanken skall sträfva? — Jag vet på hvad min fader syftar — han vill gifta mig med Glithingham. Nej, nej, tusen gånger nej! Jag är icke född för att till-

bringa mitt lif i den stora världens trånga kretsar. Det finnes menniskor, hvilkas själar sakna vingar; det finnes andra olyckliga, hvilka genom uppfostran och ogynnsamma förhållanden fått sina vingar afklippta, må de trivas inom den hvardagliga prosans sfer, må de tala om kvinnans pligt att inskränka användandet af sina gåfvor till den husliga trefnaden. Jag högaktar dem; men skall väl deras dygd falla som en förbannelse öfver dem, hvilka uppfatta lifvet annorlunda, och hvilkas hjertan förmå sträcka sin kärlek längre utåt? — Det är möjligt att Glithingham är en bra karl, men hurudan han än annars må vara, så är han dock småsinnt och detta är ett fel som är ohjelpligt.

En dag sutto Lorden och hans dotter tillsammans i trädgården; det var en vacker eftermiddag, solen belyste parken och alléerna med varma, glödande färger; den fina sanden på gånggarne tycktes liksom uppblandad med mångfärgade ädla stenar. En näktergal i den stora eken sände genom luften en hög, vibrerande ton. En annan svarade på långt håll, och nu börjades i herrliga drillar en ljuft klingande konsert; det fortfor

så en stund, och menniskan teg för att låta naturens halleluja uppstiga till skaparens lof. En snövit ros, som nyss blifvit vattnad, tycktes lyssna till naturens melodi; och en droppe vatten, hvilken hängde vid kanten af ett blad, var liksom rädd att falla för att icke störa andakten. Med ens brast förtrollningen; steg hördes närma sig... Posten hade medfört ett bref till Lorden och ett till Lucy, båda ifrån fru Rush. Hon skref vidt och bredt om sin vistelse i London, det nöje hoppet att få återse Abbey-hall skänkte henne, och framställde slutligen sin önskan att få föra Lucy med sig till Amerika. I sitt bref till Lucy behandlade hon samma ämne, men på ett annat sätt. Hon försökte att ingifva Lucy mod att utverka sin faders tillstånd dertill; alldeles som om det varit mod som fattades henne.

Hade Lucy med sitt lifliga lynne ej haft ett så godt hjerta eller hyst en mindre kärlek för allt, som tog det i anspråk, så hade hon gått till sitt mål utan att se sig om, utan att ett ögonblick tveka, men nu utgjorde tanken på den sorg hennes handlingssätt möjligen kunde framkalla, den tygel, hvilken kvarhöll henne på sin post. Tvif-

velaktigt är det huru länge denna tygel skulle kunna hålla emot alla de känslor som stredo inom henne. Hon kände sjelf, att sedan hon engång uttaga det första steget, skulle hon tillhöra sin egen fria natur.

— Lucy, mitt barn, började Lorden, du vet nog huru kär du är för mitt hjerta och huru jag nu inser det onaturliga uti den känsla jag förut hyste för dig. Den dag jag lärde mig förstå dig, blef du allt för mig, du är det ännu mer nu, då jag ser skiljmessan nalkas, ty vid din ålder tillhör det ju qvinnan att lemna sitt förra hem för att bilda ett annat. Jag vill gå rakt till målet: baron Glithingham älskar dig, jag kan ej önska mig en bättre son och jag hoppas, (han lade en särdeles tonvigt på dessa ord) att min dotter ej har någonting att invända emot sin faders vilja.

Lucy hade åhört fadrens ord utan att en muskel rört sig i hennes ansigte. Hennes klara blick var fästad på honom, man såg att hon blott afvaktade slutet, ty hennes svar var färdigt.

— Min far, jag vill icke uppehålla mig vid det som ni först yttrade; erkänslan klöder sig illa i

ord; och hvad det öfriga angår, så har jag blott ett svar att gifva derpå: Jag älskar icke sir Glithingham; jag kan icke blifva hans hustru.

— Se så, der har vi åter den sekelgamla visan: icke älska! liksom vore detta en nödvändighet! Kärleken tillhör blott det inre lifvet och giftermålet är en konventionel, en social fråga. Lagen vet ej af kärleken, och äktenskapet är en laglig institution!

Dessa ord hade Lord Suffridge yttrat, liksom hade han framkastat den mest vanliga satts. En allt större och större förvåning stod att läsas uti Lucys ögon; nu steg hon upp, ställde sig med korslagda armar framför honom, med ett till hälften allvarligt, till hälften skämtsamt utseende.

— Vill ni sätta mina principer på prof, min fader? eller har jag missförstått er? Jag inser icke nödvändigheten för mig att blifva gift; jag känner ännu ingen man, för hvilken jag ville uppoffra min frihet; hvad åter angår den åtskillnad ni gör emellan giftermål och kärlek, så vet jag, att en sådan finnes, men för min del är jag ingen anhängare af den skola, som vill göra dem båda oberoende af hvarandra. Låtom oss icke

mera tala om sir Glithingham; hans hustru blir jag aldrig.

Dessa ord verkade liksom en gnista, kastad uti den torra skogen. Lorden steg upp, hans ögon flammade; han fattade häftigt Lueys arm och gick emot slottet med hastiga, bestämda steg; det var som om han haft mycket skyndsamt att komma till sitt rum. När han inträdt och reglat dörren, först då såg han upp till Lucy, hvilken följt honom lugnt och utan att hans uppförande det ringaste förskräckt henne. Det finnes karakterer, hvilka liksom finna sin rätta näring i striden.

— Lucy, utbrast Lord Suffridge, du vet icke hvad du sagt! Du måste återtaga dina ord, ty jag vill, att du blir hans hustru, och du känner mig nog, för att veta hvad det betyder, när jag säger: jag vill!

— Min far, ni kan icke vilja se mig olycklig?

— Mitt barn, du bedårar dig sjelf, du drömmar. Tror du då att lyckan finnes på jorden? Nej, den har aldrig funnits annat än i böcker. Jag vill ditt väl, jag vill sörja för din framtid, jag vill gifva dig en god make, och du... du

vågar säga, att jag vill din olycka! Lucy, gif noga akt på mina ord: du måste, du skall blifva hans hustru.

— Min far, är då sir Edvard just den ende, hvilken ni skulle önska se mig förenad med?

— Ja! det finnes ingen annan... tala ej derom! Du vet icke hvad du säger, du förstår icke huru dåraktig du är. Lucy, efter några dagar kommer han hit och då ger jag honom mitt löfte.

— Ni får icke göra det, ty jag samtycker icke till denna förening och kommer aldrig att göra det.

Lorden åhörde dessa ord med ett slags bäfvan; han hade anat det, men blef först nu förvissad om, att han hade att göra med en vilja, lika stark som hans egen. Han gick af och an i rummet, tryckte hårdt sitt hufvud mellan sina båda händer, liksom om han velat qvarhålla sitt förstånd, färdigt att öfvergifva honom. Med ens stannade han framför sin dotter, som helt lugn satt uti ett soffhörn och lekte med sina lockar.

— Lucy, sade han, du är hård; du är grym! Vill du döda din fader?

Hon såg upp med förvåning.

— Min far, jag förstår ej huru det så kan uppröra er, att jag vägrar att blifva sir Glithinghams hustru?

— Du förstår icke, — nej, du får icke förstå, du får icke veta det! nej, aldrig! Men jag ber dig! Se, din fader ber dig på sina knän derom.

Och han kastade sig ned för henne, kysste med vildhet hennes händer, och omfamnade hennes knän, liksom en älskare i afskedsstunden utgjuter hela sitt hjertas ömhet i ett utbrott af omätlig kärlek. Lucy slet sig lös och, ställande sig på afstånd ifrån sin fader, sade hon:

— Min far, ni är sjuk! — Jag skall tillkalla Black. Ni behöfver säkert hvila.

— Hvila? sjuk? — nej, men jag blir galen, om du motsätter dig min vilja. Fordrar du något offer af mig? säg! Vill du först på ett år resa till Amerika med din tante? Res, jag ger dig mitt samtycke! Du vill här inrätta en skola? jag ger dig penningar dertill! Jag öfverlemnar dig ditt mödernearf; du får använda det som du vill, men säg ja, säg, att du vill försöka att försona dig med denna tanke! Lucy, säg ja, jag ber! jag är icke sjuk, icke galen, som det kunde tyckas; jag är

blott olycklig! Om du visste Lucy, huru grymt det är att bönfälla om en sak, hvilken man har rätt att fordra! men du är mig så kär, jag kan icke befälla dig... men nej, dåra dig icke med något hopp!... Om du icke viker för mina böner, så skall jag tvinga dig, var förvissad derom! Barn äro skyldiga sina föräldrar lydnad.

Han gick häftigt fram till sitt skrifbord och framdrog derur en bundt papper och fortfor: här är din förmögenhet!

— Min far, det ser nästan ut som om ni ville köpa mitt samtycke.

— Nej, Lucy, jag hade redan förut ämnat göra det; jag är rik nog, du får använda det huru du vill och dessutom behöfver du det till din resa. Gå nu, Lucy, gå, jag ber dig, — jag skall sedan tala med dig — nu, kan jag det icke. Lucy, jag vill icke att du skall se, det jag ser i detta rum! Gå, gå, säger jag! Han fattade henne i axeln och förde henne till dörren, hvilken han öppnade och reglade efter henne.

Så snart Lucy kommit ut, gaf hon befallning om att man skulle sadla hennes ridhäst, och en quart timme derpå satt hon på det ädla djuret,

hennes vän, hennes följeslagare på alla hennes utflygter.

Det hör i England till kvinnans uppfostran att hon skall lära sig rida; det är för henne icke blott ett nöje, det är ett behof.

Den, som rätt uppfattar den tanke som kan ligga uti denna ädla konst, kan ibland påminna sig en promenad till häst, såsom man minnes en viktigare tilldragelse uti lifvet. Då ryttare och häst känna hvarann, då djuret hör till de intelligenta, kan en sådan ridt likna skaldens dikt. Upprörda tankar lugnas, vilda känslor gifva sig luft i den berusande farten. Betrakta det ädla djuret, som känner sin betydenhet, då sadeln hvilar på dess rygg, som biter sitt betsel — ett tecken på dess underdånighet för världens konung — människan! Han står; han väntar; nu kommer ryttaren, hoppar upp i sadeln och fattar tyglarne. Den ädla gångaren vet nu huru den skall bete sig, han slår taktmässigt, jemt och bestämdt, sina hofvar i marken, han håller det vackra hufvudet ädelt upplyftadt, han spetsar sina öron, hans ögon blicka lugnt omkring sig; han står der i hela sin ädla naturs fullhet. Men scenen förändras. Det är icke nu den

stolte mannen som nalkas gångaren, utan en qvinna. Hon ordnar den långa kjorteln, jemkar handskarne, håller behagfullt i ridspöet, medan tyglarnes ändar vackert nedfalla från handen; en lätt rörelse på hufvudet . . . och hästen har förstått: nu kröker sig halsen till en båge, fötterna vidröra knappast marken, en kokett rörelse med kroppen; den hoppar på ett ställe, den låtsar vara olydig, ostyrig, för att gifva sin herskarinna nöjet att få honom tam, och nu börjar den vackraste lek: koketta infall, kloka miner; och se huru den blickar omkring sig, huru den emellanåt vänder sina ögon, liksom för att fråga om allt är som det skall vara. Men nu blir det annat af! En lätt gestalt hvilar på dess rygg, tyglarne ha fattats med bestämdhet, ryttarinnan klappar djurets hals hon ger det ett tecken att flyga af, ty hon är otålig; hon vill bort . . . då upplyfter hästen sitt hufvud, inandas våldsamt luften, ögonen färgas i rött, fötterna kastas högt upp, den far af, den klyfver vinden. Mahnen skiljer sig ifrån halsen; en darrning genomilar alla dess muskler och nu genomfar han rymden, han vill ej vidröra marken, han synes ha vingar; han har icke blott

förstått sin ryttarinnas önskan, han delar den. Han vill ej veta af andra människor, blott en vill han föra bort, bort! Farten blir allt starkare, han hinner knappast se hvartåt det bär; han skälfver, han blir utom sig; men när slutligen den mjuka handen återhåller tyglarne, hejdar det ädla djuret sitt lopp; det kan lika litet stanna tvärt, som ryttarinnan med ens kan få sina upprörda känslor att lugnas.

Lucys ridhäst, Fancy, var en snöhvít gångare af ädlaste blod. Från födseln hvíta hästar äro en sällsynthet, men detta är icke den enda orsak hvarföre de äro eftersökta, ty de hafva dessutom någonting alldeles egendomligt. Deras hår skiftar i silfver, och det röda hullet, de blåa ådrorna skina igenom. Fancy var en klok, eldig häst; den kände Lucy på rösten, den var trogen som en hund, och förstod att böja sin natur efter sin sköna herrskarinnas. I dag, då Lucy lätt hoppade på dess rygg, efter den vänliga smekningen på den mjuka halsen, och gaf den vanliga signalen utan att ha tid att jemka sin drägt, blef Fancy nöjd. Den behöfde icke återhålla sin lust att springa; nu gällde det att ila framåt. Några

ögonblick — och den hade kommit förbi jerngrind-
den och fördjupade sig Lucy nu i skogen lem-
nande vägen åt sidan. Hon var särdeles upprörd,
hennes små händer omfattade krampaktigt rid-
spöet; hon bar hufvudet högt och andades tungt.

— Fancy, Fancy! utbrast hon med ens; spring,
så långt du kan! För mig bort, — frihet, det är
hvad jag behöfver. Förstår du, Fancy? jag vill
vara fri!

Småningom blef farten mindre, hon tänkte, hen-
nes hjerta blef lugnare.

— Stackars du, sade hon slutligen, du är ej
heller fri! Ingen fullkomlig frihet finnes till! Jo
men, den finnes dock! — Hvarföre är du tam?
Icke derföre, att du är rädd för menniskan, utan
derföre, att du känner en kraft öfver dig, och du
böjer dig för medvetandet af din moraliska svag-
het. Icke heller vill jag böja mig för någon an-
nan än för Gud, och uppoffrar jag någonsin min
frihet i lifvet, så blir det endast i medvetandet
om en annans moraliska öfverlägsenhet. Hvad
felas min fader? hvarföre vill han gifta mig just
med Glithingham? Derunder ligger någon hem-

lighet och denna måste jag få veta, — men huru? I alla fall är det bäst att lugna honom.

Lucy red länge utan att följa någon banad väg, utan att veta hvar hon befann sig. Aftonen var herrlig, skogen var liksom inhöljd i poesi och hemlighet. Med ens stannade hon tvärt; för hennes ögon låg den mest förtjusande tafla. En stor ek stod ensam i midten af en grön plan, hvilken liksom bildade en sal uti skogen; en sten lutade emot dess stam och emellan dem rann en klar källa. Hon hoppade ned ifrån hästen, kastade tyglarne på dess nacke och lät den gå fri. Fancy var van vid det och höll sig alltid i närheten, till dess han återkallades. Lucys exalterade tillstånd var nu förbi; i stället var hon nu ständ till vemod. Den vackra tafla, hon med ens såg, stod i harmoni med hennes tankar; hon närmade sig källan, släckte sin törst i den och kastade sig ned på den gröna mattan. Hon lade hatten bredvid sig, lutade sitt hufvud emot handen och skådade framför sig. Plötsligt kände hon en rörelse i sin närhet; jag säger kände, ty det händer ofta att man ingenting hör, men instinkten säger, att man ej är ensam. Hon blickade omkring sig och

blef helt förvånad att på en trädstam ett stycke
derifrån varsna en jägare, som höll en stor vindt-
hund vid halsbandet.

IX

EN ENGELSK OCH EN SVENSK FANCY

Jägaren steg upp och gick emot det ställe der Lucy satt, ty vid hans åsyn hade hon upprest sig ifrån sin liggande ställning. Han gjorde en artig bugning.

— Förlåt om jag skrämt er, och om jag visat mig mindre grannlaga, då jag ej förut tillkännagaf min närvaro.

— Er ursäkt är öfverflödigt, min herre, ty för det första är jag icke lätt skrämmd och för det andra höra naturens salar alla till. Hvilken för-

tjusande vacker hund, sade Lucy, i det hon smekte handen, som nalkats henne och lagt sitt hufvud på hennes knän. Hans namn?

— Fancy.

— Åh? liksom min häst!

— Jag vet mig aldrig hafva sett ett så vackert djur, återtog jägaren; den tyckes vara mycket pålitlig, då ni icke behöfver fastbinda den.

— Nej, den känner mig så väl och har ej något emot att bära sin herrskarinna; derföre håller den sig alltid i min närhet. Men på ert uttal, min herre, hör jag att ni ej är engelsman, ehuru ni med stor ledighet talar vårt språk...

— Ni har ej misstagit er; äfven jag är nordbo, men ifrån ett annat land, vida mindre frikostigt på naturskönhet än detta. Jag är svensk och nyss hit anländ från Finland, der min mors släktingar lefva.

— Är det möjligt? sade Lucy, hvars ögon lystes af nyfikenhet. Ni är ifrån höga norden! ni kommer ifrån Finland? Hvad det vore roligt att få höra något om dessa länder. Jag ville gerna hvila ut en stund i denna sommarvärme, och jag ser att Fancy ej heller har någonting emot det.

— Jag skall med största nöje tillfredsställa er nyfikenhet i detta afseende — och nu satte han sig på stenen och lade bössan bredvid sig. — Den är ej laddad, det är ingen fara, sade han.

Lucy började hjertligt skratta.

— Äro kvinnorna i Sverige och Finland rädda för bössor? Jag för min del tycker att i de flesta fall faran ligger i inbillningen. Allt och ingenting är farligt.

— Om också icke alla kvinnor hos oss äro lika modiga, så var öfvertygad om, att det bland dem finnes sådana, som ej hysa någon fruktan, hvarken för den materiella eller den moraliska faran.

— Det var ingen anmärkning, det var blott en fråga. Jag känner nästan intet om Finland och medger att jag vore högst intresserad att få några upplysningar om ert fosterland. Men af hvilken anledning befinner ni er här; är det första gången ni besöker England?

— Nej, jag har flere gånger under min studietid varit i detta land, och har af detsamma bibehållit ett så angenämt minne, att jag, så ofta jag blott kan, återkommer hit.

— Min herre, jag måste för er förklara det som måhända förefaller er besynnerligt i mina frågor, liksom det sätt, hvarpå jag betraktat er; men jag måste tillstå min okunnighet, mina förvända idéer: jag är helt förvånad att se, att ni liknar mina landsmän, ty jag har alltid föreställt mig Finland som en ödemark.

— Det förundrar mig icke det ringaste, ty ni är icke den första som gjort denna anmärkning ock likväl är det besynnerligt huru mycket Finland om icke liknar, så åtminstone sträfvar till att likna England, ty i grunden af de båda nationernas karakter råder en stor likstämmighet. En mängd omständigheter äro olika, såväl till följd af olika klimat och natur, som till följd af sociala och politiska förhållanden. Får jag vara djerf nog att göra er en fråga, ty vi Finnar älska öppenhet: är ni lady Suffridge?

— Ja, det är jag; huru kan ni veta det?

— Deri ligger ingenting besynnerligt; jag vistas hos en god vän, egaren till Sidney-hall, hvilken talat om er.

— Jag ville gerna ställa samma fråga till er?

— Baron Oskar Lejonstjerna.

Nu steg Lucy upp, räckte honom sin hand och sade: — Jag måste bege mig hem, men i min faders namn ber jag er anse Abbey-halls skogar, som gränsa härintill, såsom stående till ert förfogande; de äro särdeles rika på villebråd. Om ni ville göra oss nöjet att berätta oss något om ert land, så är ni välkommen hos oss . . . Fancy! Fancy! ropade hon.

Hunden, som igenkände sitt namn, hoppade upp och satte sina båda framtassar på hennes axlar. Den unga mannen var helt förlägen deröfver, men Lucy sade skrattande:

— Det finnes ingenting så förledande som instinkten; den blef alls icke förvånad öfver att jag kallade den; djuren känna så väl när man har sympathi för dem. — Emellertid hade hästen ställt sig bredvid henne och utan att emottaga baronens hand, hoppade hon lätt upp i sadeln . . . En vänlig helsning, en återupprepad inbjudning och Fancy försvann med den älskvärda ryttarinnan, i det den stolt uppbar sitt vackra hufvud.

Baron Oskar Lejonstjerna var en man af ungefär trettio års ålder. Han hade en ståtlig hållning, svart hår, stora intelligenta ögon, ett huf-

vud som enligt Lavaters lära vittnade om kunskaper och själsstyrka. Han hade ett vackert, manligt ansigte, regelbundna drag och en öppen god blick; hans händer hade något som tvang en att se på dem. — Händerna inverka i allmänhet mycket på det första intryck en menniska utöfvar; deras form, det sätt hvarpå de begagna och hålla i en sak, ange alltid vissa karaktersdrag. Huru mycket säger icke ofta en handtryckning? Huru gifver icke handen, om också icke en vacker hand, helhet åt det föremål den håller uti. Ser jag en alldeles okänd person, så ger jag akt på hans ögon, panna och hand; då har jag med detsamma inhemtat de förnämsta dragen af hans karakter.

Då Oskar blef ensam, satte han sig ned under eken, och snart såg man honom försjunken i djupa tankar. Solens sista strålar kastade redan sitt afskedsskimmer på trädtopparne, då han såg på sitt ur och hastigt reste sig upp:

— Fancy! dålig jagt, men en skön afton! icke sannt? Nu må vi skynda hem. Hvar sak har sin tid, och nu är det icke värdt att drömma.

Sednare på aftonen satt Oskar Lejonstjerna en-

sam på sitt rum. Hans tankar kunde öfversättas ungefär så här: — Den äkta engelska typen, ett Keepsake-ansigte, engladrag; fin, spenslig, en sylfid och på samma gång så rask, djerf och fullkomligt fri ifrån kvinnans vanliga blyghet, men icke utan den vackra kvinnans omedvetna koketeri. Jag tycker om dessa karakterer; jag känner många, hvilka vid ett dylikt tillfälle, vid åsynen af en främmande karl, skulle funnit sig högst förlägna öfver att ha blifvit öfverraskade hvilande i gräset, hvilka skulle rodnat, framstamat några otydliga ord och skyndat sig bort. Hon ser icke romantisk ut, men hon tycktes vara högst intresserad af denna oväntade händelse, att tillfälligtvis träffa på en människa, kommen så långt ifrån. Vore jag en drömmare, kunde jag i min inbillning teckna henne som ett ideal; vore jag dessutom yngre, kunde jag tillochmed hafva trott mig deruti se försynens finger. Våra begge följeslagares lika namn, vår förtjusning öfver samma ställe, allt detta kunde bli en god början till en roman. Ja, jag måste dock erkänna, att det kanske är lyckligt för mig att hafva tagit farväl af alla kärleksdrömmar.

Några dagar derefter gjorde Oskar Lejonstjerna sitt första besök på Abbey-hall. Det rådde åter frid på slottet; Lucy hade lyckats lugna sin fader utan att vidröra den ömtåliga frågan: den gamle var uti sitt inre öfvertygad om att Lucy skulle gifva vika för hans vilja. Hon hade förberedt fadren på den unga svenskens besök och han blef emottagen med ett hjertligt välkommen. Abbey-halls dysterhet förhöjde ännu mera Lucys älskvärdhet och den, som såg henne i dessa dystra, antika salar bredvid den gamle, nästan spöklike Lorden, kunde ej låta bli att erfara ett uppfriskande, nästan exalteradt intryck.

Tre veckor hade förgått, fru Rush var åter der med den unge Glithingham, hvilken hon nu tycktes behandla med mycket större försigtighet, ja nära nog med motvilja. Efter ett samtal som en dag egde rum mellan Lorden och Edvard, började den sednare med Lucy antaga ett mera ogeneradt sätt, som från hennes sida möttes med en tillbakavisande artighet. En dag, då han efter frukosten, i allas närvaro, yttrat något rörande deras gemensamma framtid, hade hon lemnat rummet med dessa ord:
— Herr Baron, jag önskar att tala med er i

dag; efter en timme kan ni finna mig på balkongen härntanför.

Det vore onödigt att återgifva detta samtal uti dess helhet; de sista orden kunna vara tillfyllest:

— Herr Baron, sade Lucy, lemnande det sätt hon hade antagit. Ni vet mina känslor, de hafva icke förändrat sig sedan ni första gången meddelat mig edra. Ni påstår att, då min fader samtyckt till edra planer, ni har rätt att anse mig såsom er trolofvade. Jag upprepar hvad jag sagt er: ert handlingsätt är mer än oridderligt; ensamt det kan ingifva mig afsky för er. Min far är sjuk, och derföre vill jag ej framkalla några häftiga sinnesrörelser genom en öppen vägran; men tvingar ni mig dertill, så måste jag våga detta ... Er hustru blir jag aldrig, baron Glichtingham, det har ni mitt ord uppå.

— Mylady, svarade Edvard hvars läppar darrade af harm, ni är alltför klok för att tro att jag som älskar er, så lätt kommer att afstå ifrån hoppet att ega er. Chancerna för mig tyckas vara goda, fastän ni ej vill uppfylla er fars och min önskan. Äfven jag har en jernvilja, en oböjlig karakter och låter mig tämjäs af ingen. Denne

främling ni emottagit i ert hus synes ha förvridit hufvudet på er, men jag ämnar icke låta denna inkräktare tillegna sig min eröfring.

— Herr baron, jag anser mig icke skyldig någon förklaring öfver mina känslor. Tyd som ni vill min afsky för er; det är mig fullkomligt likgiltigt, men jag tror, att ni kommer sanningen närmare, om ni söker dess orsak endast i er egen person.

Dagen före detta samtal hade Oskar Lejonstjerna gjort ett afskedsbesök på slottet. Han hade ofta varit der under de sista tiderna och nu var det med en känsla af smärta han såg sig tvungen att lemna bakom sig i glömska de känslor han, den likgiltige mannen, som han sjelf kallade sig, hade känt sig bemäktigad af. Lorden hade en afton då de voro ensamma berättat honom, att Lucy var nästan förlofvad och då först blef det kanske honom klart hvad han ännu ej för sig sjelf velat erkänna, att åter ett blad i hans hjerta vissnat. Han kände det med saknad, med smärta, ty han hade just börjat en skön dröm och nu var den förbi; det var tid att resa. Oskar hade uti sina ådror finskt blod, uti sitt hufvud finskt förnuft. Jag

tror mig rätt hafva uppfattat den finska karakteren i fråga om kärlek, då jag antager att först förnuftet och sedan hjertat talar, om det förra gifvit sitt bifall. Det är visserligen den rena, goda principen och det är en hyllning jag egnar finnarne, då jag säger det. Det är en lycklig gåfva som äfven många andra nationer borde äga. Lucys afsked ifrån Oskar gjorde på honom ett ännu smärtammare intryck. Hon hade alltid som en god vän emottagit honom, såsom en person, för hvilken aktningen och intresset visar sig i hvarje ord. Nu var hon kall och återhållsam och den stund han befann sig uti deras familjekrets, var hon mest hela tiden upptagen af att med sin fader diskutera om de reparationer hon ansåg vara nödiga för att, som hon sade, göra parken mindre hemsk.

Då han steg upp och tackade Lord Suffridge och Luey för deras vänskapliga emottagande, yttrade Luey, knappast seende på honom:

— Tack för de angenäma geografiska och historiska lektioner jag fått af er! När ni återkommer till England, hoppas jag ni ej glömmer bort detta ställe. Likna edra landsmän er, så måste de vara mycket intressanta!

Ännu några artiga afskedsord och Oskar lemnade Abbey-hall; då jerndörren slöts bakom honom, erfor han som en beklämning i hjertat; han tryckte det med handen: — Lappril sade han; hon älskar denne man; jag hoppas hon blir lycklig, hon förtjenar det väl. En engel är hon och en vacker engel dessutom. Se så, Oskar, kom ihåg din moders land! var stark, var icke en narr!

Edvard Glithingham var på det högsta missnöjd med Lucys resa till Amerika; Lord Suffridge tycktes ej heller vara utan farhågor, men han lugnade sig sjelf med tanken att, då han nu gaf efter hennes önskan, skulle hon utan tvifvel gifva efter för hans, och han beslöt att tillsvidare ej mera tala om en sak, som han redan betraktade såsom afgjord. Lucy var strålande af glädje öfver att få resa till Amerika, detta förlofvade land för alla frihetsälskare, detta eldorado för alla drömmare om storhet.

Fru Johns och Black, hvilka greto, då de voro ensamma, jublade ändock öfver att få se sin älskling slippa ut ur dessa trånga murar. Vi hafva annars på länge ingenting sagt om dem; de voro lika ömma

tillsammans som förut, lika krökta af ålder, och Lucy tycktes nu som alltid höra dem litet till. Hon hade också för dem bibehållit sin förra vördnad och kärlek; de voro för henne icke tjenare utan goda rådgifvare och vänner; och de kände äfven den svåra ställning, hvaruti hon befann sig till sir Glithingham. — Med Guds hjälp skall allt gå väl, brukade Black säga, om vi lefva tills Mylady återkommer. Och då blandade Lucy sina tårar med deras, ty blott med dem gret hon; det hände sällan, men det hände ändock.

Ändtligen blef allt färdigt och afskedsdagen var inne. Lord Suffridge var som ett barn, han höll Lucy vid kjolfällen; då hon kysst och redan tagit afsked af honom, började han åter afskedsomfamningarne. Detta gjorde hennes hjerta ondt och hon tänkte flere gånger uppoffra sin glädje och stanna hemma, men då ville han åter att hon skulle resa. Allting har ett slut och det är mången gång en stor lycka. Lucy tog plats i vagnen bredvid fru Rush, ännu några hjertliga kyssar åt fadren och de gamla vännerna som höllo hvarandras händer, emedan de annars ej skulle haft mod att se henne resa — och det bar af.

X

ULFVEN I ETT ANNAT FÅRAHUS

Efter Lucys afresa, hade Edvard uppoffrat några dagar åt Lord Suffridge, och sedan återvände han till sin moder. Lady Starling var då femtio år; hon hade ett ståtligt utseende och man såg att hon hade varit utomordentligt skön. Men sorgen hade lemnat sin prägel på dessa bleka kinder, i dessa stora genomträngande ögon. Hon delade sin tid emellan de fattiga, som anlidade hennes hjälp, samt husliga sysselsättningar och läsning af andliga böcker. Till sällskap hade hon en ung

flicka, med hvars uppfostran hon hade sysselsatt sig och som nu var sjutton år.

Ett mera englalikt ansigte än Alice's kan man svårligen se; hon var mindre skön än vacker, mindre vacker än förtjusande. I hela hennes väsende lästes liksom ett poem af godhet, renhet och milda känslor. Ett litet hufvud omstråladt af blonda lockar, en god, klar blick, en smidig gestalt — ja, hon var obeskriflig.

De sutto båda två i ett litet treffligt och varmt rum. En oljelampa spred kring dem sitt milda sken. Alice läste och hennes milda röst klingade som en sång. Med ens stannade hon tvärt och båda två sågo åt dörren till. Ett buller hördes utifrån och Alice sprang ut för att se hvad det var.

De båda kvinnorna hade vid första ljud gissat rätt. Det var Edvard som anlände.

Den som gifvit akt på Alice hade kunnat märka en liflig rodnad öfverhölja hennes ansigte. Förrän hon åter inträdde i rummet, för att gifva förklaring öfver det de hade hört, stannade hon bakom dörren; man såg att hon kämpade med en stark sinnesrörelse; men nu inträdde hon och sade med en omärklig darrning i rösten:

— Det är baron Glithingham, Mylady.

— Ändtligen! sade Lady Starling, då Edvard inträdde uti rummet, kysste modrens hand och helsade Alice med en öm blick, som genomträngde flickans hjerta.

— Huru mår ni här, min mor, och ni Alice? frågade han. Bra, ser jag. Jag har längtat att återkomma. Fru Rush bad om sin helsning; hon har rest till Amerika.

Ungefär en half timmes tid egnades nu åt de ömma frågor och svar, hvilka hvarandra tillgifna personer efter en tids skilsmessa längta att utbyta.

— Gå in i ditt rum, Alice, mitt barn, sade nu Lady Starling med ett småleende; jag önskar tala med min son. Den unga flickan steg, liksom om hon afvaktat dessa ord, hastigt upp och lemnade moder och son ensamme.

— Edvard, berätta mig hvad som är å färde, sade modern, med en rynkning i pannan. Anna Rush har vidrört en sak som jag väntar att få veta af dig. Är det sannt, att du friar till Lord Suffridges dotter?

— Ja, min mor, det är ungefär sanningen eller

rättare sagdt: jag tror att det är de som fria till mig. Men den unga Lucy är verkligen rätt söt.

— Det är mycket underligt! det vore verkligen en ödets skickelse! Har den gamle Lorden någonsin talat om mig?

— Jag tror väl. Känner ni honom?

— Åh, sedan fordna tider då vi ännu båda voro unga. Han gjorde mig två gånger anbud om sin hand; första gången då jag redan älskade din fader, och andra gången sedan jag blifvit enka.

— Hvarföre gifte ni er icke med honom?

— Emedan jag ej kunde fördraga honom; han var en vild, egenkär menniska. Det fanns i hela hans väsende något som kom mig att rysa, då jag såg honom, isynnerhet den sista gången då jag, för att undkomma honom, fann mig tvungen att fly med dig, utan att för någon våga uppgifva min nya vistelseort. Hurudan är han nu?

— En gammal, sjuklig, spöklik gubbe. Han kan nu blott fördragas för sin dotters och sina rikedomars skuld.

— Älskar dig Lucy?

— Förmodligen, eljest skulle jag väl ej vara så förföljd af familjens gunst. Jag är icke nog

rik att för den skull vara eftersökt. Men, min mor, tala ej med någon om mina planer, ej ens med Alice, jag ber er derom.

— Efter du så vill, skall jag ej göra det, ehuru Alice skulle vara högst intresserad deraf; men det är din hemlighet.

Mera blef icke yttradt om denna sak.

Dagen derpå satt Alice med en bok i handen uti en berceau i trädgården; men hennes ögon riktades alltjemt åt alléen till, der hon plötsligt varsnade något som förmodligen var mycket viktigt, ty hon darrade synbarligen och ett uttryck af lycka öfverhöljde hela hennes ansigte. Några sekunder förgingo sålunda, steg närmade sig och Edvard inträdde uti berceauen.

— Jag längtade att säga dig huru kär du är för mig, sade den inträdande; — derföre bad jag dig om ett samtal här.

— O Edvard, Edvard, hvad jag är lycklig; ni har då icke glömt mig, ni älskar mig ännu. Jag var så ängslig under er frånvaro; dystra drömmar, hemska aningar förföljde mig. Förlåt mig, Edvard, ty jag ser i edra ögon att jag för er är lika kär.

— Min dyra Alice, huru har du ens ett ögonblick kunnat misstänka mig för trolöshet? Jag, som lefver blott genom din kärlek, din ömhet, du, min älskade!

— Edvard, jag vill nu tala med er om en sak som är mycket vigtig. Jag kan ej längre för den goda Lady Starling förtiga vår ömsesidiga kärlek; jag tycker mig derigenom begå en synd och hade jag icke gifvit mitt löfte, skulle mina känslor många gånger ha förrådt mig. Säg, hvarföre denna hemlighetsfullhet? Skall man bälva för att utsäga något, hvare intet ondt ligger?

— Alice, hör mig! du känner mig tillräckligt för att veta, att vore jag icke af nödvändigheten tvungen att dölja mina känslor, hade jag länge sedan tagit dig till min maka, och begärt min moders välsignelse. Jag lider lika mycket som du af denna svåra ställning, men jag måste underkasta mig denna pröfning. Alice, har du då så litet förtroende till din vän, att du ej kan underkasta dig att följa hans råd, utan att alltid befara någonting? Tror du på min kärlek?

— Ja, Edvard, jag gör det, när jag ser er.

— Hvarföre då frukta?

— Jag fruktar icke, jag tycker blott att det är illa af mig att icke åt Mylady, som varit som en mor för mig, meddela det som rör mig så nära.

— Hvad ondt ligger deruti? Ditt hjerta hör dig till, Alice, och du behöfver ej redogöra för dess inre lif för någon annan än för mig.

— Är du säker, Edvard, att detta är rätt?

— Alice, min lilla, dyra vän, då du har så litet förtroende för mig, törs jag knappast säga hvad jag har att meddela dig.

— Nej, säg ut, Edvard; jag tror på dig; du är så ädel, du är så god, att jag litar på dig som på . . . ja, som på Gud sjelf.

— Tack, dyra Alice! hör på mig och haf mod. Jag kommer att stanna här en liten tid, och sedan är jag tvungen att företaga en längre resa. Du får icke oroa dig; jag ber dig vara lugn och trygg. Vid min återkomst skall jag genast bevisa dig min tacksamhet genom att göra dig till min maka.

— Fastän hvarje dag, då du är borta, är ett sekel för mig, skall jag tåligt invänta dig, men mitt hjerta, det följer med dig.

— Min älskling! sade Edvard och slöt den

smärta flickan i sin funn, tryckande en lång passionerad kyss på hennes vackra läppar. Alice, du är en engel, tro på mig och allt skall nog bli bra.

Alice hade för första gången känt sig maktlös att slita sig ur hans armar; hon var så lycklig, det ljöd en så herrlig sång af innerlig hänryckning i hennes själ. Lefva och dö i hans armar, var allt hvad hon önskade i denna stund.

Det var han som slet sig lös ur hennes armar, och skyndade in i sitt rum.

— Förbannadt dumt! utbrast han, nu gäller det att skickligt styra sin båt; jag måste få henne härifrån, ty annars kunde hon blanda bort mina kort. Fördömda flicka! som på fullt allvar älskar mig och tror på mina löften att gifta mig med henne! Liksom om baron Edvard Glithingham skulle gifta sig med en fattig flicka, en miss Brown! Det är alltför lätt att narra flickan, det lönar knappast mödan. Lucy Suffridge är också alldeles öfvertygad om att jag är pinkär i henne. Jaha, fortfor han med ett hemskt skratt; visst är jag kär uti ditt vackra slott! Tag på dig dina stora minner, dina bestämda karl-façoner, men Lady Suffridge-Glithingham blir du ändock, om icke på

fredlig väg, så . . . jag vet nog hvad jag menar!

Han satte sig ned och skref följande bref:

Min Charles!

Nu är stunden inne då jag måste sätta din tillgifvenhet på prof. Jag befinner mig uti en f—n så svår belägenhet. Jag måste meddela dig hvad som händt.

Min mor har hos sig en ung flicka, Alice Brown, dotter till en slägtinge, som emot familjens samtycke gifte sig och som nu befinner sig uti knappa omständigheter. Flickan är mycket söt och jag tillstår att jag varit litet kär i henne, fast än du väl kan förstå, att jag aldrig ämnat gifta mig med henne. Men nu är olyckan den, att hon förälskat sig i mig och påstår att jag lofvat taga henne till hustru. Nu är jag dock så godt som förlofvad med Lady Lucy Suffridge och anar på förhand de mest rörande scener och förebräelser öfver min trolöshet. Du känner min mor, hon tar naturligtvis flickans parti och då börja åter de ändlösa förmaningar, med hvilka min mor öfvermåttat mig sedan min barndom.

Jag måste få Alice bort härifrån och det är på

dig jag räknar för att rädda mig ur den svåra ställningen. Lucy Suffridge har på ett år rest till Amerika och innan hennes återkomst måste allt detta vara undanstökadt. Flickan har en böjlig karaktär och tror allt hvad jag säger; detta förenklar saken betydligt.

Lefde vi i fordna tider, vore ingenting lättare än att göra en enlevering, vidare skulle icke behövas. Men nu måste du, såsom mera van vid alla slags äfventyr, gifva mig ett godt råd.

Kan jag på ett års tid få henne bort härifrån, så hinner jag gifta mig. Sedan är saken klar. Jag kommer att vistas någon tid hos min mor och hoppas att snart få svar af dig.

Din vän

Edvard Glithingham.

XI

HVAD SOM KAN HÄNDA NÄR MAN SVIMNAR

Den 1:sta Februari var nu inne; vintern var kall och det yrde alldeles oerhördt.

Uti det treffliga förmaket, suto Lady Starling, Edvard Glithingham och den unga Alice. Den sistnämnde var särdeles glad denna dag. Sedan en längre tid, hade hon blifvit lugnare till sinnet, ty Edvard hade lofvat att snart underrätta modern om deras ömsesidiga böjelse.

Samma dag på morgonen hade Edvard sagt åt Alice, att han om aftonen ville tala med henne

om någonting mycket viktigt, och bad henne komma ned uti en liten sluten veranda som låg i jemnhöjd med trädgården; det var Alices älskingsställe; om sommarn var der sval, och om vintern höll den sig särdeles varm.

Alice afvaktade med otålighet tiotio slaget, då Lady Starling plägade gå till sängs.

Sedan några dagar hade Edvard varit så utomordentligt god och öm emot henne, dessutom hyste hon för honom ett så obegränsadt förtroende, att hon ej förstod att det kunde ligga något orätt uti att bevilja honom hemliga möten. Hon ansåg honom såsom sitt lifs herre, och af hvem kunde hon väl vänta mera aktning än af den, hvars hustru hon en dag skulle blifva.

Edvard hade hela aftonen följt henne med sina blickar, hvilka liksom magnetiserade henne.

Baroneten var, såsom man sett, en usling, och som sådan beherrskades han af de vildaste passioner. Alices oskuld och rena hjerta hade utgjort hennes bästa vapen emot honom. Hon kände intet af en storartad sjelfbeherrskning; instinkten, en barnslig tro på Gud och en upphöjd ande, det var allt hvad hon egde till försvar för sin oskuld;

men hittills hade detta varit nog, för att emotstå Edwards inflytande.

Kanske var det också allt detta som gjorde, att på samma gång han uppoffrade henne för sin egennyttia, beherrskades han af ett vildt raseri vid tanken på att förlora henne.

Klockan hade slagit tio och Lady Starling lemnade rummet åtföljd af Alice, hvilken, då hon skulle taga godnatt af den goda frun, kände en underlig sinnesrörelse bemäktiga sig henne. Hvarföre? Det förstod hon ej, och det kan blott den fatta, som emot alla förnuftets lagar fått erfara aningars makt.

Alice gick in uti sitt rum, men då hon skulle lemna det, vände hon om, tog en liten bibel som låg vid hennes säng, och satte den uti sin ficka. Hon sade intet, hennes tankar hade vid denna handling ingen bestämd form; men då hon tog den, tryckte hon den hårdt till sitt hjerta liksom om hon känt det för svagt och haft behof af dess beskydd.

Efter en stund ilade hon ned för den mörka trappan; hennes hjerta klappade, hon stannade flere gånger och var nära att vända om. Hvarföre erfor hon just denna afton alla dessa känslor?

Kanske hade Edwards blick genomträngt hennes väsende med en underlig känsla? Kanske var det hennes goda engel, som ville beskydda henne emot det som skulle ske?

Hvem vet, om icke samvetets röst fått makt öfver henne, om hon icke hade återvändt — såvida hon ej med ens hört steg i sin närhet och känt sig omfattad af två starka armar. En brinnande kyss tystade det utrop som ville gå öfver hennes läppar; hon kände ett hjerta klappa emot sitt och då var hon icke mera rädd, hon erfor blott en outhärlig känsla af sällhet.

— Alice, Alice, hvad du är skön, hvad du är förtjusande! jag kunde icke återhålla min längtan efter dig, därför kom jag. Alice, kom först upp i mitt rum; kom, jag ber dig.

Edvard hviskade alla dessa ord uti Alices öra; han tog henne som ett barn uti sina armar; han var liksom ursinnig.

— Nej, Edvard, nej, sade Alice svagt. Jag vill icke att du skall kyssa mig, ty det är synd; icke förrän vi äro gifta. Det är redan andra gången jag begår denna synd. Edvard, jag är rädd för dig . . . Edvard, släpp mig . . . Ed-

vard Dessa ord dogo på hennes läppar och nu låg hon afsvimnad i sin älskares armar.

Han ilade med vild fart ned för trapporna, stannade först framför sin egen dörr, öppnade den sakta, och lade den sanslösa flickan på en soffa.

Hade någon dålig känsla bemäktigat sig hans själ, måste den vika för den engalika bild, som nu hvilade framför honom.

I samma ögonblick, knäckade man på dörren och på tillsägelsen att stiga in, inträdde en karl hvars ansigte var fullkomligt undangömdt af en stor och en hög kappkrage.

— Nils, sade Edvard, fort! tag henne! ödet har hjälpt oss; hon är afsvimnad. Här är kapp, shavlar — fort, fort, vi ha icke en stund att förlora!

I ett nu var Alice insvept uti en stor skinnkappa och mannen, som försigtigt fattat uti henne, skyndade ut.

Edvard, som lyssnade helt darrande, hörde rullandet af ett åkdon; då sjönk han ned på samma soffa der Alice för en stund sedan legat, och brast ut i en konvulsivisk gråt.

I allmänhet äro de mest moraliskt dåliga människor vid vissa tillfällen lättast underkastade sinnesrörelser. Menniskan är född med synd och utom den goda instinkten som visserligen finnes hos några, fordras det sjelfbeherrskning för att kunna följa en väg, som så ofta afviker från den naturliga böjelsen. Den, som icke öfvar sin karaktärsstyrka för det goda, är sina ingifvelsers slaf. — Sinnesrörelse är ofta blott en fattigdom på styrka; ohejdade utbrott af densamma äro alltid en brist på sjelfbeherrskning.

Edvard befann sig nu uti ett verkligt eländigt tillstånd; han var olycklig. Ja, denne samme man, som lugnt hade utfört sina djefvulska planer, var nu olycklig, ty han kände med ens det som hvarje menniska åtminstone någongång i sitt lif måste erfara — en inre röst, som vaknar och anklagar en sjelf.

Man kan lätt förstå den villervalla som Alices försvinnande förorsakade. Edvard spelade sin rôle förträffligt; han låtsade ej veta af något och var tillochmed den första att föreslå efterspaningar, hvilka naturligtvis förblefvo utan resultat.

Emellertid hade Alice anländt till ett ställe i

skogen undångömdt för ullas ögon. Det stackars barnet var uti ett förfärligt tillstånd. Resan, som varade inemot ett dygn, var nära att taga lifvet af henne. Sittande bredvid sin följeslagare, som var stum vid alla hennes frågor, trodde hon sig ibland vara ett rof för någon elak dröm och väntade den stund då den skulle upphöra.

Det var nästan medvetslös hon ankom. Mannen, hvilken Edvard kallat Nils, lyftade henne ur åkdonet och nästan bar henne in, ty hon kunde knappt stå på sina fötter.

Rummet, i hvilket hon nu fördes, var ett litet uselt kyffe. Hon kastade sig på en säng och gaf luft åt sina snyftningar, dem hon hittills sökt qväfva. Alice var en af dessa svaga naturer som ej kunna gå emot strömmen, hvilka ej ens försöka det, ty de känna sina krafter vara för ringa dertill.

En stund hade förgått, då en gammal gumma inträdde och med sträf stämma frågade, om hon ej ville komma in och dela deras måltid.

Alice hade icke ätit på hela dygnet, men nekade dock äfven nu att göra det. Hon betraktade den gamla gumman med fasa och utbrast:

— Säg mig, hvarför ha de fört mig hit? hvem

har gjort det? hvarföre är jag här? hvad vilja de mig?

— Tyst barn, fråga ej mig. Jag vet det ej, men sannolikt har ni gjort någonting mycket illa och är därför här.

— Illa? hvad för illa har jag gjort? och hennes tårar strömmade åter.

Några dagar förgingo på detta sätt. Alices öfverspända sinnesstämning började lägga sig, och innerligt tackade hon Gud för det hon medtagit sin bibel, som nu var henne så kär och gaf henne så mycken tröst.

Gumman, som var den enda med hvilken hon egentligen kom i beröring, kunde icke förklara mera än hvad hon först hade sagt. Utom henne fanns uti den fattiga stugan blott en enda person, en fjortonårs flicka, till hvilken Alice kände sig dragen; men gumman hade förbjudit dem att tala med hvarandra; hon sade, att den unga missen skulle lära henne sina konster. Alice, som hade på sitt samvete blott en enda sak, och äfven detta tvifvelaktigt: att hafva älskat Edvard med så mycket förtroende, förstod icke hvad allt detta ville säga. Det är kanske för mycket sagdt,

att samvetet förebrådde henne hennes kärlek till Edvard, men hon hade så mycket tänkt på gummanns första ord, att hon blott kunde upptäcka ett begånget fel, och hvilket annat kunde väl detta vara, än att hon underkastat sig hans vilja?

Hennes fängelse var en hård pröfning för henne, isynnerhet derföre, att hon ej visste hvad som skulle inträffa sedan, eller huru länge det skulle komma att rätka. Småningom uppstod liksom ett hemligt förstånd emellan den unga Martha och den olyckliga Alice, och en dag lofvade denna åtaga sig framskaffandet af ett bref, adresserat till fru Starling, hvilket gumman nekat att afsända. Vi kunna straxt säga, att detta bref, som visserligen ankom till sin adressort, dock aldrig föll i Lady Starlings händer. Det hade blott till följd, att Alice blef bevakad med ännu större stränghet än förr; men ändock lefde hon i hoppet, att någon räddning för henne skulle finnas. Hon trodde alltid, att då Lady Starling skulle få hennes bref, Edvard skulle ila till hennes räddning. Icke en stund hade hennes hjerta anklagat honom att hafva haft sin hand med i detta dåd.

Hennes tro på honom var orubblig, och det var en lycka, ty hon hörde till dem, för hvilka ingen olycka kan finnas då de älska, och för hvilka döden är tusendefaldt lättare än förlusten af tron på den, hvilken de gifvit sitt hjerta.

Kort efter dessa tilldragelser for Edvard till Abbey-Hall, der vi redan sågo honom uppträda i egenskap af fästman.

Han insåg visst det vådliga uti hela detta företag och så som alla uslingar, kände han sig feg vid tanken på dess möjliga följder. Han underlät icke uti sina samtal med den gamle Lorden, att ingifva honom mod att påskynda hans förening med Lucy; en sak som ock ej var någon svårighet att få Lorden att lofva.

VII

NEW-YORK OCH PARIS

Vi skola i korthet redogöra för Lucys resa till Amerika och hennes vistelse i New-York. Berusningen var fullständig, allt hvad hon såg öfvergick hennes drömmar. Med hennes karakter var det icke underligt, att hon i de amerikanska kretsarne blef synnerligen väl emottagen. Om hon liknade kvinnorna der, så hade hon ännu något, hvori hon öfverträffade dem; hon hade kommit till samma slutsatser som de, men icke genom yttre omständigheter eller genom andras infly-

telser, utan genom en långsam inverkan af studier och läsning. Hon var mera qvinlig, mera artistisk; allt, som var skönt och sannt, fann ögonblickligen ett genljud inom henne. I detta sköna land, som med så stora steg kommit till full insigt af det rätta, insög hon de praktiska idéerna om den individuella friheten. Hittills hade dessa funnits inom henne blott såsom principer, men nu kände hon, huru hennes vingar växte och voro färdiga att breda sig ut till flygt. Fru Rush omgaf henne med kärlek och med all den trefnad den sanna ömheten kan uttänka. Lucys trefliga salong, hvilken vi redan känna genom det bref vi meddelat från en af hennes beundrare, såg ett utvaldt sällskap samla sig omkring den älskvärda värdinnan. För att begagna ett engelskt uttryck, var det en verklig steeplechase, som egde rum för att bli emottagen i detta lilla trefnadens tempel. Lucy kände sig i sin rätta sfer och den utveckling som engång hade börjats inom henne i lady Marys salong, fick nu blomma ut i hela sin prakt. Men huru än ett sådant lif behagade henne, var hennes intelligens alltför kraftig, för att icke behöfva någon mäktigare föda.

Hon kastade sig begärligt öfver allt som kunde öka hennes kunskaper. Mr R., en af New-Yorks framstående målare, beledsagade henne i tafvelgallerierna och i målares och skulptörers atelierer, och han kunde icke nog förundra sig öfver den fina smak, med hvilken hon bedömde konstnärernas skapelser i deras stora, liksom i deras mindre detaljer. Mr Wight var lycklig att kunna föra henne upp till de mera intressanta förhandlingarne uti lagstiftande kammaren, och Lucy njöt med berusning af detta politiska och intellektuella lif, som omgaf henne. Flere gånger då hon var ensam, började hon skratta åt sina egna underliga tankar. Hon glömde sig sjelf, sin personlighet, alla de förhållanden, som binda människan lik en träl vid konventionella lagar; hon valde sig ett yrke, hon såg sig i sin inbillning verksam deri, men i ett nu var hägringen borta och — hon var åter en qvinna. Men den dröm, hvori hon med den största förtjusning invaggade sig, var den, att med några likasinnade vänner börja ett upplysningens korståg uti det gamla Europa, så inrotadt uti sina gamla seder, sina gamla idéer, att det barnsligt upprepar frihetens

skri, utan att förstå det, och ändock betraktar Columbias ädla folk som ett öfverdådigt barn. Hvad dessa drömmar voro sköna! De hade blixstens kraft, som genomtränger rymden — hvarföre skulle de ej vara annat än drömmar! Mången kan tycka, att uti allt detta låg en hög grad af Don-Quixoterie, men låt vara! förtjenar Cervantes verkligen de lagrar en efterverld skänkt honom, ty hvad gjorde han? Han förlöjligade en stor, en upphöjd, mäktig känsla, ridderligheten, en känsla, som, o ve! af honom blifvit till grunden afmejad. De nuvarande generationerna anse det slafviskt att vara ridderlig, men de ha icke besinnat, att det är vida mera slafviskt att icke våga vara ridderlig. Vi tro oss icke kunna lyckas att beröfva Cervantes hans lagrar för att förflytta dem på Don Qvixotes hufvud och vilja blott säga, att så länge människan blir tvungen att böja sitt hufvud under godtyckliga despotiska lagar, så länge hon icke vågar handla efter sitt samvete, utan att derföre blifva utpekad, kan icke ens den transatlantiska kabeln förena den gamla världen med den nya.

Lucy var en af dessa förtärande intelligenser,

som kunna omfatta allt, intressera sig för allt, ingå i de mest praktiska detaljer och ändock genomsvinga världen i inbillningens drömmar...!

Den tid, hon ämnat stanna i Amerika, förgick med blixstens snabbhet; hon lemnade detta land med förnyade krafter. Då hon rest från Abbey-Hall, var hon ett tidigt utveckladt barn, nu egde hon en saunt qvinlig tillförsigt.

Om mina läsare ännu erinra sig de scener, som försiggingo på ångbåten Arabia och samtallet emellan Lucy och hennes amerikanska kammarjungfru Mary, så kunna de uppfatta hennes framtids planer. Vi hafva någonstädes sagt, att så snart Lucy tagit de första stegen på frihetens väg, en kamp komme att uppstå emellan henne och hennes fria ande, hennes fria idéer; tvifvel underkastadt vore hvem som komme att segra. Nu var för Lucy tanken att återkomma till Abbey-Hall mer än svår, den var omöjlig; hon kände sig oförmögen att åter inträda inom den krets af kedjor, hvilken hon engång hade brutit. Hennes faders vilja att gifta bort henne, hvilket hon tillskref hans sinnessvaghhet, afskräckte henne ifrån hemmet. Hon var ej rädd för strid, men hon

bäfvade tillbaka för tanken, att denna strid måste utkämpas emot hennes fader, och isynnerhet emot en, hvilken var så moraliskt svag. Att uppoffra hela sin framtid för en idé, som hon ansåg sakna förnuftiga skäl och lefva med en människa, som hon ej kunde fördraga — nej, det var dock ännu omöjligare än allt annat.

XIII

EN ÅTERFUNNEN VÄN

Nu befann hon sig sedan någon tid i Paris och der njöt hon af allt, som denna stad har att erbjuda. Paris är riktigt intressant, tycka vi, endast för dem, som vilja lära sig något och när förhållandena gynna tillfredsställandet af denna smak. Kommer man dit utan att kunna intränga i alla detaljer af detta samhälle, som är så mångfaldigt sammansatt, kan man ej vara fullkomligt tillfredsställd. Det blir då som med hvarje sak till hvars djup man ej tränger.

Allting här i världen kan bli intressant då man är i stånd att tillegna sig en djupare kännedom deraf. Ingen lära är torr, blott man intresserar sig för den. Och huru uppkommer intresset? jo, genom kännedom om den grund, på hvilken denna lära stöder sig. Huru många säga t. ex. icke, att matematik, astronomi, mineralogi, språkkunskap etc. äro torra ämnen för förståndet, men de hafva orätt. Hvarje menniska vill uti det, hvarmed hon sysselsätter sig, inlägga någonting utaf sig sjelf, och sker detta icke genom upptäckter och afhandlingar hvilket är ett privilegium för de högre begåfvade, så sker det genom omdömen, eller åtminstone genom det arbete tanken haft att utföra, för att kunna anse den förvärfvade kunskapen såsom sin egen.

Huru kan man då i våra dagar begära, att qvinnan skall kunna stå på den ståndpunkt, man vill se henne intaga, för att anse henne vara förmögen att uppfatta mera vidsträckta och svåra kunskaper? Theorien felar genom brist på helhet, praktiken har samma brist och huru kan man då förvärfva sig en omfattande öfversigt af det?

Lucey hade lyckan att kunna göra hvad henne behagade, se allt som intresserade henne och lära sig allt som hon hade lust att veta. Vi hafva redan antydtt att hon ville vara nyttig, att hon ville arbeta för menskligheten, såsom hon i sitt sköna oförstånd, full af tro på det goda, yttrade sig. Men hvad ville hon uträtta? till hvad ämnade hon använda sina krafter? „Till allt det goda“, det var det svar hon skulle hafva gifvit på dessa frågor.

Ett sådant svar kan förefalla barnsligt, men är det likväl ej; att det endast var drömmerier, det förtjenar vårt medlidande hellre än någon annan känsla. Den starka viljan, energien, önskan att verka och vara nyttig, till hvad skulle den tjena, om man ej hade ett mål, någonting bestämdt att uträtta? Men hvare låg då felet, ty det måste hafva funnits ett något, som hindrade uppfyllelsen af det hela? Alla materialier funnos i rikt mått, men det, som saknades, var — en uppfostran i harmoni med de skatter denna karakter bar inom sig. Kunskaper funnos äfven, ty hon hade läst mycket, kände flere språk, hade gjort sig förtrogen med många läror och idéer, hvilka skänkt

stadga åt hennes tankar och förstånd. Om detta icke var nog för att fullända hennes karakter — hvad var då mera egnadt derför? Hvad? En planmessig riktning i hennes uppfostran, en större ordning och reda i hennes kunskaper och ett mera praktiskt omdöme om de sociala förhållandena.

Huru många krafter ha icke gått förlorade genom detta fel, under det martyrerna derför sjelfva äro oskyldiga? Martyrer? Ja, detta ord vidhålla vi, trots mången kanske kommer att finna det öfverdrifvet. Är det då ej ett martyrskap att, när man kommit till den ålder då man kunde blifva nyttig, finna att det är omöjligt, att hela ens lif är förfeladt? Man ser andra arbeta och göra sig nyttiga, man sträfvar sjelf till samma mål, men till hvad man än söker använda sina krafter, kännes fångens tunga kedja fasthålla en vid den pelare, ifrån hvilken man ej kan aflägsna sig mer än vissa, afmätta steg — pelaren det är samhällets anspråk på qvinnan — kedjan, den uppfostran detta samma samhälle bestämt för henne.

Det jag nu sagt hade Lucy ännu ej kommit till insigt af, hon hade blott en aning derom; erfarenheten skulle komma att gifva hennes illu-

sioner hårda slag. Men hon var nu ännu lycklig, hon njöt af lifvet, hon drömde; ja — låtom oss icke missunna henne denna lycka. Huru herrligt är det ej ibland att lefva ofvanom den kalla verkligheten. Ofta är en stund af lycka, vore den också blott fostrad af inbillningen, en skatt, hvilken under hela ens lefnad förvaras i hjertats djup.

Åt hvilket håll vände Lucy väl först sina tankar? Till den sköna konsten, för hvilken hvarje högsinnad människa uti någon vrå af sin varelse eger en större eller mindre ömhet.

Lucy erfor ett slags feberaktigt behof att göra sig bekant med allt det märkvärdiga, som hon visste Paris hade att erbjuda. Hon hängaf sig äfven här med tjusning åt allt det stora och det snillrika, som fann ett så villigt återljud uti hennes själ. Hon gjorde sig bekant med Frankrikes litterära förhållanden och kände sig nu vara uti den krets hon alltid drömt sig; hon hade liksom aflagt alla gamla tankar, alla gamla fördomsfulla idéer, hon njöt af lifvet i dess fullhet.

Visst återvände hennes tankar emellanåt till Abbey-Hall, der hon såg sin gamle fader förgäf-

ves väntande henne. En inre dämpad röst lät stundom höra sig, men hon tillskref densamma en gammal vana och genom uppfostran framkallade fördomar, ty när hon rådfrågade sitt samvete, fann hon alltid något giltigt skäl till försvar för sitt handlingsätt.

En dag, då Lucy företagit sig att bestiga Vendôme-kolonnen, blef hon öfverraskad af att der på platformen igenkänna sin gamla bekantskap, baron Lejonstjerna. Hon helsade honom helt ogeneradt, men märkte tillika den illa dolda sinnesrörelse hennes oväntade åsyn hos honom framkallade. Efter att hafva vexlat några frågor angående vistelsen i Paris, åtskildes de.

— Herr baron, sade Lucy, jag bad er sednast att icke glömma bort oss på Abbey-Hall; nu upprepar jag min bjudning, men det är nu i Paris jag måste taga emot er, och hon lemnade honom sin adress.

— Är det lady Glithingham jag bör fråga efter?

— Huru? har detta rykte äfven nått edra öron?

Nej, herr baron, det är ännu samma Lucy Suf-
fridge, hvilken nu efter många äfventyr befinner sig ensam i Paris, liksom ni första gången såg

henne ensam under den stora eken. — Hon log härvid något skälmskt emot honom och försvann med lätta steg, innan Oskar Lejonstjerna hann hemta sig från sin förvåning.

Denne glömde emellertid allt som omgaf honom och gick med fasta steg till sitt hem. Det var först då han kom till det hus han bebodde, som han afkastade det yttre lugn han hittills pålagt sig. I ett nu var han uti sitt rum, der han häftigt kastade sig i en soffa.

— Detta fattades! sade han till sig sjelf. Jag hade just börjat blifva förnuftig, då den ljufva och på samma gång plågsamma bilden åter lifselfvande står för mina ögon! Det kan man kalla en ödets skickelse. Hvad betydde väl hennes ord, ty hennes fader talade om hennes förlofning, såsom om någonting fullkomligt afgjordt? — Hade han kanske gissat mina känslor? — Ville han aflägana mig? — och af hvad skäl? — Nej, allt detta förefaller otroligt. — Sak samma — — Hon skrattade åt min fråga, och det bevisar att hon är fri... Se så, gamle narr, har du kämpat så mycket och dock ej hunnit längre... Det är visst intet lysande bevis på en utomordentlig själstyrka.

hos dig, min käre Oskar. Studerandet af gamla manuskripten synes hafva föryngrat ditt hjerta. — Men för tusan! jag må väl ej glömma min middag för det . . . Men hvarföre befinner hon sig då här ensam?

Nu satte sig Oskar åter, ehuru han redan fattat sin hatt, lade armarna i kors och försjönk ånyo i djupa tankar. Flere gånger framtog han sin klocka ur vestfickan, öppnade mekaniskt locket, såg medvetslöst på den och lade den tillbaka. Efter en stund steg han upp, närmade sig kaminen, jenkade ljusstakarne, flyttade några böcker på sitt skrifbord, vid hvilket han derefter nedsatte sig och började skriva. Middagen tycktes derunder blifva glömd, ty ännu flere timmar sednare finna vi honom i samma ställning.

Dagen derpå stannade Oskar Lejonstjerna utanför Lucys dörr. Det var icke utan en stark hjertklappning han inträdde i den trefliga salongen, der hon emottog honom. Ehuru hon blott en kort tid hade bebott den, hade hon dock hunnit meddela någonting af sin egen karakter åt alla dess föremål. Uti en vas på bordet stod en artistiskt sammansatt bukett af rosor och liljor; en

vacker lithografi af Müllers André Chénier stod på ett staffli och då han inträdde, höll Lucy just på att ställa den i den förmånligaste dagern. Hon helsade honom såsom en gammal vän och en stund derpå voro de inbegripna i ett lifligt samtal. Efter hvad mina läsare redan känna om Lucys karakter, kunna de lätt förstå, att hon ej kände sig det ringaste generad af det ovanliga i sin ställning.

Oskar Lejonstjerna erfor, så frisinnad han än var, en oförklarlig känsla som sade honom att den belägenhet, i hvilken Lucy nu befann sig, icke var rätt passande för en så ung, så förtjusande qvinna. Kanske var det den fara, hvori hans hjerta befann sig, som gjorde att deras roller ombyttes; det var han som kände sig blyg, hon åter var fullkomligt fri ifrån allt tvång. Männs bedömande af den bildade qvinnan är ofta nog skeft, kanske till en del därför, att deras umgänge ej inskränker sig till dessa. Oskar var icke en exalterad människa, ej heller hade han förlorat sitt hjertas friskhet; han var en allvarlig rättänkande man. Sedan sin barndom hade han lärt att beherrska sig sjelf och kanske hade det

legat ett visst öfvermod i den lugna blick, hvarmed han betraktat sin framtid. Han hade trott sig hålla sitt hjerta i sin hand och ej velat gifva det åt någon annan än den han dömt värdig att blifva hans lefnads följeslagarinna, och nu hade det blifvit taget innan han hunnit fråga sig sjelf om denna var den rätta. Kanske var det emedan hans hjerta talat, förrän det föll honom in att rådfråga sitt förstånd. Kärleken, denna underbara konstnär, hvilken målar de vackraste taf-
lor utan att det finnes en enda skugga i dem, hade i hans ögon ställt Lucy på en piedestal, der han betraktade henne med vördnadsfull beundran. Han älskade ej blott, han dyrkade, men såsom alla grundliga män, var han medveten om, att han frivilligt ställt henne på denna höjd.

Några veckor hade nu förflutit och Oskar, som hade många vänner och bekanta i Paris, aflägsnade från Lucy olägenheterna af hennes ensamma ställning, utan att hon sjelf märkte det.

Oskar var ädel i alla sina principer, fast uti sina föresatser och dessutom i hög grad förbehållsam uti allt som rörde kärlek; han hade aldrig ens med det aflägsnaste ord häntydt på

den känsla han närde för Lucy. Ju mer han var i tillfälle att lära känna henne, desto mer hade den luftiga bild som under ett års tid föresväfvat honom, öfvergått till en verklighet. Hos Lucy fanns en poesi som fullkomligt omedvetet omgaf henne, och hvilken egentligen blott var ett uttryck af hennes älskliga väsende, af ett så okonstladt sätt att vara, att drömmier alldeles icke kommo i fråga. Den kärlek, en närmare bekantskap med henne ingaf, var lika litet idealisk som den var materiel; det var en intellektuel kärlek, blandad med poesi. Hon var så snillrik och ändock så förtjusande, att man knappt visste hvad man hellre ville: se på henne eller höra hennes ord, men man föredrog dock alltid det sednare. Med ett ord, Oskar började känna sig sjelf, sina idéer, sina tankar så införlifvade med henne, att han var idel öra och öga när han befann sig i hennes närhet, och idel beundran när han tänkte på henne.

Men hvad skola vi säga om Lucy? Var då hennes hjerta så väl bepansradt mot kärlekens angrepp, att Oskars upphöjda karakter ej kunde få det att klappa? Var hon då så fri från all

qvinlig svaghet, att den vördnadsfulla beundran hon läste i hans blick ej gjorde det minsta intryck på henne? Nej! Lucy var stark, men hon var blott menniska; hon var en ovanlig qvinna, det vill säga: den manliga riktningen i hennes karakter hade icke utplånat den enthusiastiska beundran för det ädla och det goda, hvilken ofta efter att hafva varit blott en allmän känsla slutar med att hänföra sig till en enda personlighet. Aldrig hade hon ännu till sig sjelf ställt den frågan: „älskar jag honom?“ och svärligen hade hon kunnat besvara den om någon annan framställt den för henne. Kanske hade hon dock sagt: — Då man gör sig reda för att en sträng vibrerar inom en vid åskådandet af ett konstens mästerverk, är väl detta kärlek? Då man förtröstansfullt höjer sin blick till det som man känner stå öfver sig, är detta kärlek? Det intresse man hyser att kunna uppfatta en annans idéer, lyckan att hafva funnit det ideal förverkligadt som man drömt sig, är allt detta kärlek? — då älskar jag.

XIV

EN SVENSK JULAFTON I PARIS

Oskar vistades i Paris för att på stället studera de återstående minnena af den tid, då franska revolutionen uppträdde som den första påskyndande stöten Europa erhöll på en väg, som det sedan denna tid fortfarande följer och hvars mål är frihet. Han höll sedan några år på med författandet af ett arbete, hvars syfte var att med historiska fakta bevisa världens framåtskridande emot lösningen af det stora problemet: erkännandet af den individuella friheten. Vi sade redan

att han ej var någon drömmare, han var en djup tänkare; hans naturliga gåfvor, hans sträfvan efter det goda inom möjlighetens gräns, jemte en grundlig uppfostran, hade utstakat den bana, längs hvilken hans lif skulle skrida fram.

Lucy hade vid sin ankomst till Paris afsändt ett bref till sin fader, i hvilket hon öppet och logiskt utvecklade sin karakter och sina idéers riktning. Brevet var ömt, och i varma uttryck framställde hon huru hennes inre var upproriskt, såväl emot att återvända till Abbey-Hall, som emot giftermålet med baroneten. På detta bref väntade hon nu ett svar och begynnade redan blifva orolig öfver att hon icke fått det. Hon hade nu vistats några månader i den hänförande staden och hade, tack vare Oskar Lejonstjerna, gjort några högst angenäma bekantskaper. Mycket ofta samlade sig ett litet intressant sällskap, bestående af svenskar, engelsmän, och några finnar än hos den ena, än åter hos den andra af de familjer, hvilka utgjorde en föreningspunkt för den lilla intelligenta nordiska verld, som bildat sig inom detta stora Babylon.

Det var den 24 December och Lucy var af en

af dessa familjer inbjuden att bivista en af dessa för hjertat så kära familjefester, hvilkas medelpunkt utgöres af den beprydda julgranen. Lucys ungdomliga sinne, så emottagligt för allt godt och rent, hade vid första anblicken af den förenande kraft som låg uti denna sed, blifvit gripen af en sinnesrörelse, hvilken hon icke ansträngde sig att dölja. Alla voro högtidligt stämda, en del påmintes genom den om hemmet, fosterlandet, frånvarande vänner; och de, för hvilka den ej hade samma betydelse, erforo dock en känsla af värme, som spred sina strålar omkring dem. Den trefliga julgubben, öfverströdd med puder för att påminna om hemlandets snö, utdelade åt de närvarande några mer eller mindre anspråkslösa gåfvor. Ingen hade blifvit glömd och Lucy blef helt öfverraskad att med ens se sitt namn på en lång, temmeligen stor låda. Hennes hand darade af nyfikenhet och intresse, då hon afklippte snöret, borttog omslaget och öppnade locket på lådan. I densamma lågo de finaste lithografier af hennes älsklingsstaflor. Lådan stod på golfvet då hon öppnade den, och det var på knä framför den, som hon satte dess innehåll i dagen.

Nu upplyfte hon sitt vackra hufvud och hennes ögon ilade spejande omkring till alla de församlade. Då de föllo på Oskar, hvilken vi måste tillstå, att hennes tankar genast utmärkt som gifvaren och hvilken stod till hälften dold af granen, derifrån han oroligt betraktade henne, blixtrade hennes ögon till och stigande hastigt upp, gick hon fram till honom. — Tack! sade hon. — Det var allt. Men huru mycken mening inlade icke röstens upprörda klang i detta ord! Hon återvände derpå till lådan, upptog försigtigt dess innehåll och, bärande det varsamt till ett bord, invid hvilket Oskar ännu stod orörlig, öfverlycklig försänkt i betraktande, vände hon sig med ett själfullt leende till honom och sade:

— Herr baron, kom, låtom oss tillsammans genomgå dessa vackra bilder! Allt vackert vinner ännu mera på att betraktas af tvenne dess beundrare!

Under hela återstoden af aftonen var Lucy ännu mera förtrollande än vanligt. Hela hennes väsende hade fått en tillökning af tjuvningskraft. Hon var så qvinlig, så vemodig, så omotståndligt älskvärd, att hennes blotta åsyn bidrog att ännu

mera förhöja hela sällskapetets stämning. Oskar var icke mera hvad man kallar kär, han var hänförd. Det föreföll honom som hade hans själ genljudad af en herrlig, öfverjordisk sång.

Alla de församlade beslöto att sluta aftonen med en liten promenad längs bulevarderna, hvilka denna tid erbjuda en så egendomlig anblick. Längs trottoirerna stå små trädgårdar, der hvarjehanda goda saker försäljas, och de, hvilka kanske omkring sig församla de flesta köparne, äro „*les marchands de gaufres*“ *). Då man närmar sig dessa sistnämnda butiker, får man för några sous en stor förträffligt tillredd voffla, beströdd med fint socker, och ständigt möter man välklädda personer, enhvar med en sådan i handen, i hvilken de helt förnöjda bita. Men denna afton skulle också hafva ett slut; man följde Lucy till hennes hem och då Oskar bar upp julgåfvan i hennes rum, räckte hon honom handen och sade:

— Herr baron, tillåt mig ännu engång att uttrycka den djupaste tacksamhet för den tanke ni fäst vid denna gåfva. Den blir mig mycket kär,

*) Voffelförsäljarne.

och ett vackert minne ifrån Paris och af vår bekantskap.

Då hon räckte honom sin hand, den han vördnadsfullt tryckte till sina läppar, höll Lucy i den andra ett bref, hvilket Mary vid hennes inträde i salongon lemnat henne. Detta ögonblick stod sedan ofta klart för dem, då de påminnte sig huru Lucy då i den ena handen höll framtidens förhoppningar och i den andra den kalla verkligheten. Hvem har ej haft sådana erfarenheter i lifvet? Ja, det händer ibland, att ödet liksom utväljer just de lyckligaste stunder i vårt lif för att åter rycka oss ned till det som utgör lifvets öfvervägande beståndsdel — olyckan.

Då hon blef ensam, vände hon sig långsamt bort ifrån dörren, genom hvilken Oskar just nu försvunnit och vandrade flere hvarf i rummet med handen tryckt emot pannan. Derpå stannade hon framför några blommor och efter att en stund hafva betraktat dem, utbrast hon liksom med en klagan i sin röst:

— Denna ros har också engång, full af styrka, hållit sig rak på sin stam, men alltefter som den öppnade sin kalk, lutade den sitt hufvud ned

mot jorden. Är icke jag nära nog i samma belägenhet? Jag höjde stolt mina tankar emot verldsalltets obegränsade regioner; jag trodde mig kunna inslä en ny väg, på hvilken så mången strandat och nu, har jag icke dag för dag känt min sjelfständighet förminsкас under det jag upptagit andra idéer, hvilkas tjusningskraft jag förut ej ens anat? Kan jag då ej strida mer? Har jag tappat bort mig sjelf? Nej, o nej! det kan ej, det får ej vara så! Jag har aldrig ännu känt kärlekens förvillande kraft, jag vet ej om det är just denna känsla jag erfar, jag vet blott, att jag gerna ville likna honom!

Då ljudet af dessa sista ord nådde hennes öra, verkade de liksom en brytning i den vemodiga stämning, hvori hon befann sig, och ställande blomorna, dem hon ännu höll uti sin hand, tillbaka på bordet, tillade hon med lifligare röst:

— Jag tror nästan jag höll på att bli svärmisk! Gud bevara mig från sådant! Oskar Lejonstjerna är blott en god allvarlig vän, hvilken Försynen ställt i min väg för att hjälpa mig att reda mina något förvirrade tankar om lifvet och att bringa

en helsosam klarhet i mina alltför mållösa sträfvan-
vanden.

I det hon yttrade de sista orden antydde ett uttrycksfullt ansigtsspel, att hon hade glömt det bref hon höll i handen, och nu öppnade hon det. Lucys sinnesstämning måste ha varit särdeles öfverraskande för henne sjelf, då hon så kunnat förbise en så vigtig händelse som emottagandet af det så länge väntade brefvet. Det inträffar ibland med de mest lugna personer, att en oväntad känsla som med ens tar öfverhand hos dem, tvingar dem att begifva sig ut på spaningar efter sig sjelfva. Och vid denna plågsamma tankeansträngning är allt annat, som är fremmande för det egentliga målet, ett *non est*.

Då Lucy, som nu återkommit till verkligheten, kastade sina blickar på brefvet, greps hon af en häftig sinnesrörelse. Handstilen var Anders Black's och brefvet var undertecknad af honom och Jenny. Hon läste:

„Högt älskade och vördade Lady Lucy!

Abbey-Hall ser ut som en graf, sedan dess engel flugit sin kos. Vi förstå nog huru svårt det

är för er, fröken Lucy, att återvända till dessa murar, men gamle Anders och Jenny bedja dock deras älsklings-barn att ej glömma bort en gammal olycklig far, som ej har någon annan än sin dotter, för att trösta honom. Lord Suffridge blef vid ankomsten af ert bref alldeles utom sig; han talade om att skicka efter er, att hindra er att fly, och slutligen insjuknade han, sannolikt öfvervåldigad af sina egna plågsamma tankar. Han yrar alltemellanåt och då ropar han på er och säger att hans själs salighet beror på er. Hvad vi kunnat få reda på, är att han är förskräckligt plågad af en tanke, som alltjemt förföljer honom och som ni skall försona. Han fäster en gränslös vikt vid ert samtycke till giftermålet med Sir Glithingham.

Skulle vi ännu få tala till er såsom till det förra älskliga barnet, hvilket våra hjertan höllo så kärt och som hade förtroende till sina gamla vänner, skulle vi säga: — Vi förstå den svåra ställning, hvori ni befinner er, men lord Suffridge är er fader och Gud vill att barnen, sålänge det ej strider emot Hans bud, skola lyda sina föräldrar. Om ni icke kan blifva Sir Glithinghams